

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

Szerelmi zsákutcák

avagy száz békát megcsókoltam

Szabó Mária Gizella

A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet
weboldalán:

<http://podpress.hu/Szabo-Maria-Gizella/>

© 2008 Szabó Mária Gizella

© 2008 Ad Librum Kft.

Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanévei.

A könyv adatai:

Szerző:	Szabó Mária Gizella
Cím:	Szerelmi zsákutcák. avagy száz békát megcsókoltam
Kiadás:	Szerzői kiadás
Kiadási év:	2008
ISBN:	978-963-06-5800-3
Terjedelem:	204 oldal
Méret:	A5
Ár:	1990 Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

ELSŐ FEJEZET

Márta

Tavaszi napsütés simogatja a csendes kisvárosi kávézó teraszát. A fonott asztalkák és karosszékek még kicsit álmosan hívogatják a vendégeket. Kora délelőtt van, csak egy magányos nő üldögél itt, miközben szórakozottan szürcsölgeti kapucsínóját, és nézegeti a Déli Apró társskereső hirdetéseit. Nem sok járókelőt látni most. Néhány férfi tűnik fel sietősen, de tekintetük megakad a vörös, hosszú, dús hajon és karcsú viselőjén. Őt ez szemmel láthatólag nem mozdíttja ki egykedvűségéből. Hétköznapi nő, akár te vagy én. Nem szerepel bulvárlapokban, semmi különös nincs benne, mint az emberek többségében, legalábbis így hisszük. De ez tévedés. Mindannyian különlegesek vagyunk, mert mindannyiunknak megvan a maga története. És eljön az idő, amikor számot vetünk mindezzel.

Márta tudatában van, hogy gyakran megnézik. Talán a haja miatt, talán az öltözködése miatt. És talán azért, mert az évek hiába múltak, a külsején nem hagytak olyan maradandó nyomokat, mint a lelkében. Ennek örül is meg nem is. Vajon erre van szükség egy szép és tartós kapcsolathoz? Nem, ez nem elég, azt már régen tudja.

Mi kell hozzá? És miért nem találja Márta, aki ma töltötte be negyvenharmadik évét. Nem látszik boldognak. Mögötte van egy tönkrement házasság és immár számtalan félresikerült kap-

csolat. – Hogy jutottam idáig? – fogalmazódik meg benne újra és újra a kérdés. Külsejét tekintve ő az a típusú nő, aki a korából kacagva letagadhat tíz-tizenöt évet. Ez nagy előny, irigylik sokan érte. Másért is. Jól menő vállalkozása volt, szépen megszedte magát. És mégis itt üldögél egyedül. Egyedül kel, egyedül fekszik. – Mit csináltam rosszul? – őrlődik magában. – Pedig, ha csali lennék, igen kíváncsi lennék, és sok hal harapna rám. Lehet, hogy rosszkor, rossz helyen lógotam a kukacom? Vagy már cseszhetem a kukacomat is? Ah, már nem is érdekel! – zárja le a témát, s maga sem veszi észre, hogy közben lemondóan legyint és grimaszokat vág. Még szerencse, hogy nem látja senki.

Az idő múlik, és ő ugyanott tart, mint mielőtt megismerte a férjét. Azaz mégsem ugyanott. Most is társ nélkül, de két gyerekkel, és az elmúló szépség árnyékában latolgatja a jövőt. Ez a negyvenharmadik születésnapja.

Külső szemlélők azt hihetik, hogy gyászol, mivel minden ruhadarabja mélyfekete: a könnyű tavaszi kabátka, a nadrág és a kicsit merész dekoltázsú blúz is. Sőt, egy ideje a fehérenmű is „feketeneművé” változott rajta. Észre sem vette, de ösztönösen vonzódni kezdett a fekete színhez. Eleinte csak egy-két ilyen blúzt, nadrágot vásárolt, később azonban szinte az egész ruhatárát kicserélte. Barátainak feltűnt a dolog, kicsit aggódni kezdtek miatta, de nem tették szóvá.

Márta felnéz az újságból, és beleharap a kávé mellé kapott teasüteménybe. Jól esik a semmittevés a kávézó napsütötte teraszán. Ekkor halk ciripelés hallatszik a kabátzsebből, a rádiótelefonja szólalt meg. Talán a hirdetésre jelentkezik végre valaki. Sietve veszi fel a telefont.

– Tessék.

– A hirdetésre jelentkezem. Mindenféle masszírozást vállal? – kérdezi egy kellemes férfihang.

– Én nem vállalom semmilyen masszírozást – válaszol Márta, kissé meglepetten.

– A barátom adta meg ezt a számot. Ő írta ki a Déli Apróból. Masszőrnőket keresünk egy hálózat részére.

– Én gyermekfelügyeletet hirdettem óvónői szakképesítéssel. Igaz, most járok egy gyögymasször tanfolyamra, de erről egy szót sem írtam a hirdetésben. Egyébként is csak jövőre végzek.

– Az nem lenne probléma, itt nem a képesítés, hanem az ügyes kéz számít. Nagyon jól lehet keresni vele – Márta épp letenni készült a telefont, de ez az utolsó mondat megütötte a fülét. Mostanában nem mennek olyan jól a dolgok, mint azelőtt.

– Tudna esetleg többet mondani a munkáról?

– Természetesen. Mi egy hálózatot működtetünk, négy különböző helyen dolgozunk. Az ügyfeleink zárt körből kerülnek ki. Az orvosi és ügyvédi kamarával megállapodásunk van. A szolgáltatás, amit nyújtunk, igen széles körű. Az ezeröttszáz forintos talpmasszázsztól egészen a tízezer forintos masszázsig terjed. Masszörnőink a díj hetven százalékát kapják. Ki mit vállal, úgy keres. Aki sok tízezer forintos munkát vállal, igen nagy pénzt összeszedhet.

Márta már épp örülni kezdett, hogy a sors az ölébe pottyantott egy kiváló lehetőséget, amit persze nem szokott, amikor az utolsó két mondat hallatán valami, pontosan nem körvonalazható, rossz érzése támadt. Sejtés, halvány gyanú, ami eddigi élettapasztalata alapján be fog igazolódni. Ez mindig így történik. Nem habozott, rákérdezett.

– Mit takar a tízezer forintos masszázs?

– Ez erotikus masszázs, de a szex nálunk szigorúan tilos.

Márta nem tudott rögtön válaszolni. Gondolatai vadul cikáztak a fejében.

– Ettől tartottam, hát beigazolódott – vette csalódottan tudomásul aényt. – Mit is vártam tulajdonképpen? Nőj már fel végre, Márta! – Szinte szégyellte maga előtt is beteges naivitását. – Szak tudás, diploma! Az ma nálunk nem sokat ér. A szex és újra a szex. Abban van a pénz, ha bírja az ember gyomra – mély levegőt vett, majd felháborodását kissé visszafojtva megszólalt.

– Köszönöm a felvilágosítást, ezt én inkább nem csinálom. Azért tanulok, hogy betegeket gyógyítsak. Nem ilyen munkára vágyom.

– Azt mondtam, ki mit vállal, azt csinál. Kérem, gondolkodjon rajta.

– Miért nem a hostess szolgáltatást kínálókát hívja fel? Olyan sokat talál, róluk szól az egész újság. Számukra ezek az elvárások nem jelentenek problémát – kérdezte Márta, akiben egyre jobban gyűlt a visszafojtott felháborodás.

– Intelligens nőket keresünk, akik megértik, hogy szex nem lehet. Azok a lányok mindenáron szexet is szeretnének. Mi csak masszíroztatunk, erre van engedélyünk. Ha önnek is jó, megbeszélhetnénk személyesen a dolgot. Egy találkozás nem kötelezné semmire. Sokkal többet mondhatnék az egész szolgáltatási rendszerről – győzködte tovább a férfi, engesztelő hangon.

– Nem tudom. Gondolkodnom kell rajta – válaszolt Márta röviden és hűvösen.

– Holnap felhívhatom?

– Rendben.

Márta örül, hogy vége a beszélgetésnek. Csalódott és dühös arckifejezéssel teszi vissza a telefont a kabátzsebbe. Nem ilyen reakciót várt a feladott hirdetésére. Miután abbahagyta a vállalkozást, óvónőként próbált újra elhelyezkedni. Immár fél éve ennek. – A pedagógusi szaktudásom akár el is felejtethetem! Gyerek nincs, állás nincs, farok van! – vonja le a következtetést. – Ó, ha ügyes kezem lenne! Meg ne lennék ilyen fene önérzetes! Igen, talán prűd, öreg, kényes és maradi vagyok. Nem tudok más lenni. Ha nem így lenne, már dolgozhatnék is.

Ez a néhány perc nem növelte az önbizalmát. Sőt... Most nem túl jól érzi magát. Új rendszer, új értékrendek. – Ennyit érsz, Márta, vedd már észre! Ideje felébredni! – háborog tovább magában. – Eddig még senki nem jelentkezett azért, hogy vigyázzak a gyerekére. Senki! Farkat masszírozni viszont... Honnan szedte ez a férfi, hogy hajlandó vagyok ilyenre? Honnan szedte? – egyre jobban fortog a düh benne.

Nehezen tudta a beszélgetés tartalmát mint tényt elfogadni. Ekkor először csak halkan, majd egyre hangosabban óvodások vidám zsvijaja tölti be az utcát. Gyerekzsvijaj. – De régen hallottam már ilyet! Óvodások! – mosoly jelenik meg az arcán, és

kicsit elérzékenyül. Akarva-akaratlanul előtörnek fiatal éveinek emlékei, amikor mint 18 éves kezdő óvónő elindult nemcsak a szakmai, hanem a szerelmi kapcsolatok titokzatos, és sokszor kibogozhatatlan útján.

Az első szerelem

„A mesékből érkezünk. Miért is ébredünk fel?
Megcsal a hitünk.”

(Részlet a Hair című musicalből)

Az egyre hangosodó, vidám gyerekzsivaj, amelyet oly sokat hallott, és oly kedves számára, elindítja Mártát, vissza az ifjúkorba. Gondolatai már a múltban kalandoznak. Teste és lelke épp huszonöt évvel volt fiatalabb akkor. Milyen volt 18 évesnek lenni? Mit gondolt akkor a jövőről? Mit hitt a világról és a szerelemről?, Pörög, egyre pörög vissza az idő kereke. Megérkezett, 1978-at írunk.

Virágzott a szocializmus. A munka jog és kötelesség, a trapéz nadrág, a farmer, a magas talpú cipő és a gézing volt a menő. A Zsigulira hosszú hónapokat kellett várni a Merkúrnál, a benzinnel 8 forint volt literje, és fénykorát élte a szocialista brigád mozgalom. Kommunista szombatokat tartottak, unalmas KISZ-gyűlésekre jártak, amit nagyon utáltak – ezek jutnak először eszébe, majd sorban előbukkannak az élmények a felejtés kútjából.

Eljön a kor hangulata, az életérzés, amelyet ez a mással össze nem téveszthető időszak árasztott. Vörös zászlóerdők, felvonulások, lelkes szónoklatok, szocializmus építés éjjel-nappal, harsány jelszavak: Éljen és virágozzék a megbonthatatlan Szovjet-Magyar barátság! Éljen a Párt! Éljen a nép! És az elmaradhatatlan dalok: „A párttal, a néppel egy az utunk”, „Föl, föl, ti rabjai a földnek...”, és habár csak látogatóba, de visszatér a határtalan ifjúság. Márta emlékképeiben megjelenik egy szép, fiatal lány,

körvonalazódnak személyiségének akkori meghatározó jegyei, és minden élmény, ami a tizennyolc éves Mártát, akkor még sokaknak Mártikát, olyanná tette, amilyen akkor volt.

A tizennyolc éves szép, fiatal lány képe nosztalgiával és el-érzékenyüléssel tölti el az immár érett nőt. Tisztán látja magát akkor, mintha egy huszonöt évvel ezelőtti tükörképet nézne.

Üde arcú, telt ajkaival elbűvölően mosolygó Márta tekint vissza rá. Hosszú, dús, vörös haja zuhatagként omlik a vállára. Mélybarna, őzike szemeiben ragyog a vidámság, az életöröm és az ártatlanság. Szülei szerint apai nagyanyjára és nagynénjére hasonlít. Az alakja kifogástalan, a feneké első osztályú. Szeret öltözködni, mindig csinos és ápolt.

Ennek teljes tudatában él, de azt is látja, hogy sok ilyen lány van. Tehát beképzeltségről szó sem lehet.

Lassan megtörténik a lelki visszaváltozás. „Tizennyolc éves vagyok. Még mindenféle szempontból szűznek számítok, ami anyu kitartó aknamunkájának köszönhető, amellyel a férfiaktól óvott. Kicsit kövéren, de nagyon serényen sűrög-forog állandóan körülöttem. Miközben sűrű szemöldökét összehúzza, nagy barna szemeivel sokszor igen szigorúan néz rám. Ha a fiúk szóba kerülnek, intőn felemelt ujjal és aggodalmas arckifejezéssel figyelmeztet:

– Vigyázz, lányom! Minden férfi szemét, csak «azt» akarja. Mihelyt odaadod magad, elhagynak. Még jó, ha nem ejtenek teherbe! Akkor aztán megnézheted magad! Tartsd meg a szüzes-séged annak, aki elvesz feleségül, mert utána már nem kellesz rendes férfinak. Egy lánynak a tisztesség a legnagyobb kincse – legalábbis szerinte.

Ilyen és hasonló bölcs dolgokkal tömi a fejem nap mint nap. Hát igen. A szexuális forradalom hatása nem rondított bele a nevelésembe.

Van még egy fergeteges találománya, sötétedésre haza kell érnem, mert szerinte csak sötétben szokták a lányokat elcsábítani. Mindenesetre a dolog működik, nem törekszem a „szemét” férfiakkal „azt csinálni”, pedig alkalmam bőven adódna.

Ha erényövet lehetett volna kapni, szegény anyám rám legalább hármat rakott volna. Ha hazakísért valaki, mint bős anyatigris, kiállt a kapuba, vagy az ablakból kinézve átható, nem éppen kedves pillantásaival ostorozta a hímnemű egyént. Másnapra lekáderezte az áldozatot, legalább három generációra visszamenőleg. Hát így mentek a dolgok akkoriban körülöttem.

Miért féltett ennyire betegesen? Talán az anyai ösztön súgta neki, hogy óvjon a férfiktól? Talán ő megérezte, amit én még sejteni sem mertem? Valamit tudott, amit én nem. De vannak dolgok, amelyeket nem kerülhetünk el. Ő sem, én sem. Hiába a példabeszédek, a figyelmeztetések. Pedig ő mindent megtett, hogy tudását, ami szerinte még ma sem elavult, e témakörben átadja.

Anyu szerint a nő legfőbb dolga az életben, hogy jól férjhez menjen, gyerekeket szüljön és neveljen. A „jó” szó tartalmát eddig még nem fejtette ki bővebben. Főzzön, mosson, takarítson, járjon az ura kedvében. Ezt a kifejezést, hogy „ura”, nem igazán szeretem. A férfi dolga viszont az anyagi jólét és biztonság nyújtása, valamint az irányítás. Ebben sem tudtam teljesen egyetérteni. Mármost az irányításban.

Engem ne irányítson senki, tudok én menni magamtól is. És mit szólt anyu a szerelemhez? A szerelem? Igen, van olyan, de mindig elmúlik. A jó férj, a család és a biztonság a legfontosabb. Már megint ez a „jó”. Milyen is egy jó férj? Ki tudná ezt megmondani? Tanításának akadnak még gyenge pontjai. Biztos, hogy jót akart nekem, ő így látta a dolgokat, tehát eszerint adott tanácsot.

Nemcsak testileg, lelkileg is szűz vagyok, nyílt és őszinte, tele jóindulattal, naiv idealizmussal. Az élet ez idáig kegyes volt hozzám, csak mint gyenge szellőfuvallat érintettek meg kisebb csalódások. Ezért, amit mondanak, el is hiszem, nincs bennem félelem, gyanakvás, képmutatás, álnokság, bosszúvágy. Mivel még nincs ilyen irányú tapasztalatom, csak könyvekből és filmekből ismerem ezeket az érzéseket.

Már jártam néhány fiúval, de ezek csak kis kalandok voltak. Olyan pótcselekvésképe. Örülök, hogy sokaknak tetszem, ez legyezgeti a hiúságomat. De nem erre vágyom igazából. Hiszek

az őszinte, igaz szerelemben, rózsaszín ködben úsznak előttem a szerelmes regények és filmek hősei. Én is szeretném megtalálni a magam grál lovagját, a királyfit a fehér lovon, az igaz, őszinte és örök szerelmet. Azt, amiért érdemes volt megszületnem. Várom a nagy őt, akinek az ártatlanságom őrzöm, aki méltó erre, és ha neki adom, életünk végéig szerelemben, boldogságban élünk majd. Kedvenc dalom az I believe in love, amit sokszor és szívesen énekelek. Bizony tizennyolc évesen így gondolom.”

Kicsit keserű és cinikus mosoly ül ki Márta arcára, amellyel szinte minősíti tizennyolc éves énjét.

„Ilyen vagyok hát kívül, belül. Mik a terveim? Mivel érettségi után a Vöröshadsereg utcai óvodában rögtön kaptam állást, ami abban az időben teljesen természetes volt, lehetett tervezgetni. Hétköznapi dolgozom, hétvégeken szórakozni járok a barátnőmmel, Katival, miközben a sorsszerűen örökre nekem rendelt királyfit próbálom megtalálni. No meg ott a főiskola, amit levelező tagozaton végzek, de őszintén szólva nem ez volt életemben akkor a kardinális kérdés, hanem egész más.

És az az egész más szombaton kezdődött, szeptember első szombatján.”

És forogni kezd Márta képzeletében egy huszonöt éves film, amelyet az élet rendezett, főszereplője pedig ő maga volt.

„Mivel egész héten nagy szorgalommal építettük a szocializmust, amiben el is fáradtunk, szombaton diszkóba mentünk Katival. Együtt jártunk nyolc évig általános iskolába. Ő a legjobb barátnőm, szőke, kék szemű, nyúlánk, tökéletes alakú lány. Kisminkelve olyan szép, mint egy Barbie baba.

Mindjárt hét óra. Sietnem kell! Mit vegyek fel?

– Már megint azt a rohadt farmert veszed föl? Belevág a seggedbe, tisztességes lány nem jár ilyenben! Annyi szép ruhád van, miért nem hordod őket?! – szólt be anyu a félig nyitott ajtón.

Őszintén szólva az előbb még a kék ruhámra gondoltam, de most már azért is farmert húzok. Nagyon unom már ezt a tisztességes lány dumát. Ezt szajkózza örökké, mint egy megakadt gramofon.

– Igen, a farmert veszem föl, mert jól áll, és mindenki ezt hordja. Miért baj ez?

– Hordjad csak, ne is hallgass anyádra! – hallom a konyhából szemrehányó és egyben lemondó hangját.

Na ezzel is megvolnánk. Ahányszor elmegyek, annyiszor elmondja ezt. Hogy nem unja még? Még egy kicsit kifestem magam: egy kis gyöngyházfényű rúzs, egy kevés szemceruza és kész. Jól nézek ki! Csöngetnek, megjött Kati. Ő is farmerban. Anyu már csak a fejét rázza. Úgy tűnik, mára feladta a küzdelmet. Szegény! Néha sajnálom. Annyira a múltban él. Amióta dolgozom, már nem kell sötétedéskor hazajönnöm, tizenegy óráig is maradhatok. Korlátlan kimenő nincs, az csak a bátyámnak jár, mert ő fiú. Ő tud magára vigyázni, én nem.

Nem baj, vége a zsörtölődésnek, szinte kirepülünk barátnőmmel a kapun. Itt már nincs anyai szigor és ellenőrzés. Összenevevűnk, mindketten tudjuk, mit gondol a másik. Ilyenkor, szeptember elején még szinte nyárias az idő. Csak egy könnyű fehér blúz és a farmer van rajtam, Kati kék blúzt és farmert visel. Nagyon csinos benne.

A főutcán egymásba karolva vidáman haladunk. Mint két betörtetlen csikó. Élénk vihorászás közben megbeszéljük, ki mit hallott ismerős srácokról meg lányokról, ki kivel jár, vagy éppen kivel szakított. Jelenleg ez képezi a szerelmi életünket. Szeretjük ezeket a beszélgetéseket és ezt az utcát. Öreg akácfa hajolnak a hepehupás járda fölé.

Fiatalnak, szépnek és szabadnak érezzük magunkat. A szabadság érzését a szülői felügyelet ideiglenes szünetelése adja. Fárasztó ez az örökös korlátozás, féltés, kioktatás. Nem tudunk mit tenni. Elviseljük, meghallgatjuk és próbáljuk mindig az ellenkezőjét tenni.

Mindketten kertes házban lakunk a külvárosban. Így legalább húsz perc kell, hogy felérjünk a diszkóba, így mindig van elegendő időnk a kellemes pletykákra. Nem sok szórakozási lehetőség van ebben a kisvárosban: két mozi, két étterem, két cukrászda és ez az egy diszkó. Ez utóbbi a kultúrház színháztermében üzemel. Elég leromlott hely, de ne akarjunk többet. Ilyenkor

a nézőtérről kiviszik a széksorokat, csak körben a fal mellett hagynak néhányat. A DJ a színpadon dolgozik. Villognak a fények, már sokan vannak, csupa ismerős. Nem látok új arcokat. Miniszoknyás vagy farmeros lányok a srácukkal vagy a barát-nőjükkel, és egyedül vagy párban lézengő fiúk, akik felszedni készülnek valakit. Egyre fiatalabbak járnak már ide. Tizennégy, tizenöt éves fiúkat és lányokat is látni. Kezdem magam öregnek érezni köztük.

– Nincs egy épkézláb srác sem – állapítja meg Kati.

– Béna mind – válaszolok unottan, majd egyszerre kitör mindkettőnkből a nevetés. Leülünk a bejáratnál szembeni székekre. Többen is odajönnek, hogy táncoljunk velük, sokszor gyereknek látszó fiatal fiúk próbálkoznak felkérni, de mi „fáradtak” vagyunk. Hol Katit hívják táncolni, hol engem. Nemcsak a korról van a baj, hanem a külcsínnel is. Nem kifejezetten Adonisznak tűnő srácok tesznek kísérletet a kapcsolatteremtésre. És ez így megy hétről hétre. Valahogy le kell rázni őket, de azt mégsem mondhatom nekik, hogy „karikatúrája vagy önmagadnak”, vagy hogy „neked nem a hangulatfény, hanem a teljes sötétítés állna jól”. Ezek már lerágott poénok, no meg tapintat is van a világon. Nekem azt tanították, hogy ne bántsak meg senkit. Nem is teszem. Így maradnak a következő variációk: fáradt vagyok, fáj a lábam, várok valakit. Ebből válogatok testre szabottan.

Hiába, a királyfi ma sem jön el.

– Miért is üldögélünk itt tulajdonképpen? – kérdezem Katit.

– Mert nem akartunk otthon maradni. Még egy kicsit nézelődünk, aztán meglátjuk, hova megyünk – hangzik a megszokott felelet. A „hova” igen szűk választási lehetőséget takar, ezt mindketten tudjuk.

Így hát üldögélünk és nézelődünk tovább. Táncolni jó, de nem minden áron. Már sokan táncolnak, és egyre többen jönnek, de teljesen olyan, mintha a múlt hét ismétlődne meg. Kezd unalmas lenni. Épp azon gondolkodom, hogy talán jobb lenne fagylaltozni meg süteményt enni a cukiban, amikor megrázza a vállam Kati:

– Ne aludj még! Ébresztő! Nézd csak, Márta! Nézd ott azt a magas srácot a színpadnál! Bennünket bámul. Még sosem láttam itt.

– Még én sem. No lám! Nem is olyan rossz. Fekete, göndör haj, mélybarna szem, széles váll, igen. Már csak a fehér ló hiányzik alóla. Csak tévedésből jött ide – válaszolok nevetve. Ha már itt van, alaposan megnézem. Ki tudja, mikor látok megint ilyet. Most hátat fordít, kérdez valamit egy másik sráctól. Nagyszerű! Így hátulról is szemügyre tudom venni. Nekem ez is fontos. Néha elgondolkodom, hogy lehet ennyi seggtelen pasi. Soknak csak akkor ér a feneke a nadrágjához, ha leül.

– Kati! Ennek milyen jó feneke van! – állapítom meg elégedetten.

– A feje sem rossz. Tisztára olaszos a srác, világító fehér fogak, kreol bőr, sármos mosoly és ráadásul magas is – mustrálja és értékeli tovább az ifjú titánt Kati. Egy rövid ideig még én is ezt teszem. Ha nekem nincs ilyen, legalább nézegetem a másét. Ennyi nekem is jár. Némi panasz és keserűség tör elő belőlem.

– Nekünk miért nincs ilyen? Figyeld! Nemsokára megjön a barátnője. Ez így szokott lenni. Ha valaki jól néz ki, sosincs egyedül. Mindig húzza maga mögött a pótkocsit. Észrevetted? Mi sosem annak kellünk, aki nekünk is kellene. Nem érdekel tovább az egész, menjünk a cukiba fagyit enni! Gasztronómiai vigaszra van szükségem...

El is fordulok, lehajolok, megigazítom a szandálom, mert ki-csapcsolódott. Nem akarom látni, amint a barátnője birtokba veszi ezt a jó seggű, digófejű srácot! Elég volt. Meguntam a hiába való sóvárgást, épp felállni készülök.

– Szia! Már rég figyellek téged, nem táncolsz senkivel, aki felkér. Vársz valakit? Bocs, be sem mutatkoztam: Tibor vagyok.

Zavartan nézek föl. A digófejű srác. Mikor került ez ide? És hol a barátnője?

– Nem várok senkit, de te kivel vagy? – jobb az ilyet az elején tisztázni, szögezem le magamban.

– A barátommal jöttünk, ott áll a színpadnál. Hamarosan elmegy a barátnőjéért, így én sajnos egyedül maradok. Táncolnál velem, vagy engem is elküldesz?

– Ha már így egyedül maradtál, táncolhatunk. Bemutatom a barátnőmet, Katit, én pedig Márta vagyok – válaszolok mosolyogva, s igyekszem leplezni meglepetésemet és hirtelen örömet. – Nem láttalak még soha itt. Vidéki vagy?

– Nem, de be szoktam járni a barátaimmal Szegedre szórakozni. Ritkán maradok itthon. Táncolhatunk akkor?

– Persze, várj picit, jön Kati is.

Közben egy haver srác odajött Katihoz, mert haverjaink szerencsére mindig akadnak itt. A haver srác olyan srác, aki nem haver szeretne lenni, hanem attól több, de mivel ő sem a nagy ő, de ennek ellenére kedves és szimpatikus, így megmarad ebben a státuszban. Legalább van kivel táncolni meg beszélgetni. Felkelünk, és négyesben megyünk táncolni. Az Abba Dancing Queenje szól éppen, de nekem bármi szólhatna, nem a zene a fontos, hanem Ő. Bee Gees, Smokie, Abba, Neoton szól, táncolunk, és én belül titokban ujjongok az örömtől. Végre! Olyan vesz észre, aki nekem is tetszik.

Már sokszor gondolkodtam azon, miért nem sikerül olyan srácot találnom, amilyet szeretnék. Nem a külsőmmel van baj, ebben az egyben biztos vagyok. Anyu azt mondta, nem szabad kihívóan viselkedni, mindig a férfi az, aki kezdeményez. Így szerényen vártam, hogy kiválasszanak. Természetesen szemezni én is próbáltam, de azt sem túl gyakran és kihívóan, hanem úgy, ahogy rendes lányhoz illik. Ki tudja, miért, de nem volt sikeres ez a fajta szerény próbálkozás. Sokszor csodálkoztam, hogy szednek fel nálam csúnyább lányok olyan helyes fiúkat. Hihetetlen! Valami titka lehet ennek is. Valami, ami ösztönösen vagy van, vagy nincs. Vagy lehet, hogy ez is tanulható? De szívesen megtanulnám! Hiába volt a bájos arc, kedves mosoly, a karcsú alak. Mire mentem vele? Az sem szerencsés dolog, hogy ebben a kisvárosban élek. Talán nem ebben a porfészekben kellett volna keresgélnem. De most végre nekem is összejött.

Ilyen srácról álmodoztam már évek óta. Sportos, magas, a tekintete tüzes és mégis meleg, a mosolya elbűvölően sármos. Csak őt látom, megszűnt a környező világ. Erő és ugyanakkor gyengédség sugárzik belőle. Számomra ez a két dolog jelenti az igazi férfit. Hányszor elképzeltem, milyen lesz az, amikor egy ilyen férfi először átölel.

Érzem izmos, magas testét,, érzem a bőre illatát, az erőt és gyengédséget az ölelésében. Ő az, rá vártam, nem kétséges. Testének közelsége, érintése felkavar. Most először érzek valami furcsa, bizsergető érzést, amely forró folyamként árad szét testem minden sejtjében. Nem kérdezem, mi ez, egyszerűen jó. Nem tudom, ki ő, mit csinál, mit gondol a világról. Csak egyet tudok. Jó ránézni, jó hozzáérni, érezni az illatát, a teste melegét.

Táncolunk egészen fél tizenegyig. Ilyenkor már sok a lassú szám. Összebújunk szinte minden zenére, a gyorsabbaknál sem engedjük el egymást. Ennek ellenére nem vesztettem el teljesen az időérzékelem. Leveszem a kezem a válláról, és az órára pillantok.

– Nekem haza kell mennem – próbálom a tudtára adni. A zene túl hangos, nem érti, mit mondok. Ezért közelebb hajlok a füléhez, és így mondom el még egyszer, majd az órára mutatok, hogy lássa miről van szó. Kicsit csodálkozva néz rám. Megfogja a kezem, kimegyünk a folyósóra.

– Már haza kell menned? – kérdezi csalódottan.

– Igen, anyu vár. 11-re otthon kell lennem. Nem engedi, hogy éjszaka kimaradjak.

– Hazakísérhetlek, vagy a mamád azt sem engedi?

– Hazakísérhetsz, de felkészülhetsz rá, ha zajt hall, kiles az ablakon, és alaposan megnéz téged. Kiszól, hogy menjek lefeküdni, és holnap a legelső dolga lesz, hogy az ismerőseitől mindent megtudjon rólad és a családról ükapáig visszamenőleg.

– Nem tudsz elijeszteni, hiába próbálkozol. Szeretem, ha egy nőért harcolni kell.

– Na, azért nem a hétfejű sárkány az anyám – válaszolok biztatón.

Lassan elindulunk hazafelé. Átkarolja a vállam, néha kicsit magához szorít, és megpusztilja a fejem.

– Törékeny és karcsú lány vagy, rád nagyon kell vigyázni, nehogy összetörjelek, ahogy magamhoz szorítalak. Ez is tetszik benned.

– És még mi?

– A mosolyod. Elbűvölő, ártatlan és mégis csábító. Szeretem, ahogy rám mosolyogsz – a mondat végén újabb puha csókot nyom a fejemre. Kati és közös haverunk, Laci kint van már az utcán. Ők is elindultak. Elkészönünk, Kati huncut mosollyal búcsúzik.

– Holnap délután várlak, Márta!

– Megyek, feltétlen – mosolygok vissza vidáman.

Élménybeszámolót kell tartanom holnap. Így szoktuk, ha valamelyikünknek fiúja van. Elmesélünk mindent részletesen, és ha van miért, ha nincs, akkor is kicikizzük a hímpéldányt. Megjegyzem, mindig van miért. Elbúcsúznak, ők gyorsabban haladnak, mint mi. Nem sietünk. A langyos, kora őszi szellő kellemesen simogatja arcunkat. Az égbolton vidám csillagok ragyognak, a telihold kerek tányérja szelíden néz le ránk. Míg sétálunk, próbálunk minél többet megtudni egymásról. Felváltva kérdezőnk, felelünk, szinte isszuk egymás szavát.

Tibor három évvel idősebb nálam, autóvillamossági szerelő. Szeret sportolni, zenét hallgatni. Két hónapja szakított a barátnőjével, és nagyon örül, hogy megismerhetett. Hallgatom a hangját, nézem az arcát. Egyre jobban érzem, hogy ez valami más lesz, mint az eddigi ártatlan, tiszavirág életű flörtjeim.

Öröm, és valami megmagyarázhatatlan nyugtalanság vesz erőt egyszerre rajtam, amit igyekszem eltemetni tudatom legmélyebb zugába. Elégedetten tapasztalom, hogy sikerül. Mit érzem pontosan? Örömet, a várható boldogság reményében és félelmet az esetleges csalódástól. És még valamit. Félelmet a hirtelen rám tört ismeretlen érzésektől. Ez már nem ártatlan játék, ez valami más.

Vannak néha megérzéseim, az egyik, amire még most is emlékszem, tizenkét éves koromban történt. Nagymamámnál vol-

tunk nyaralni Csákváron, mint minden évben. Amikor vége lett a vakációnak, buszra szálltunk, mint mindig, és én elkezdtem sírni. Soha nem sírtam addig, amikor hazaindultunk. Könnyes szemmel integettem Mamának, míg a busz el nem kanyarodott. Nem tudtam, miért sírok, de alig bírtam abbahagyni. Nagymamát soha többé nem láttam, novemberben meghalt.

De itt most nem búcsúzásról van szó, hanem valaminek a kezdetéről. Félre ezekkel a buta megérzésekkel! Tovább andalgunk és beszélgetünk.

Tibor latinos külseje hasonló vérmérsékletet takar. Útközben többször is megállít, és próbál megcsókolni, de szelíden kibújok a karjai közül. Most is anyu tanítása szerint járok el. Nem szabad rögtön odaadni a férfinak, amit akar. Váratni kell, érezze, hogy egy nő kegyeiért meg kell küzdenie. A könnyen szerzett győzelem soha nem olyan értékes. A férfi udvarlása hasonló egy vadászathoz. Egy igazi nemes vad elejtéséhez sok idő, türelem és elszántság kell. Az így elejtett zsákmány viszont nagyon értékes lesz a vadász számára, mivel vágyainak beteljesüléseért meg kellett dolgoznia. Ennyi hát az összes csalárdság, amivel fel vagyok fegyverkezve. Mire lesz ez elég?

Hiába vágyom a csókjára, nem hagyom, hogy megtegye. Igen, ez taktika, amelynek gyümölcse majd később érik be. A harmadik elutasított próbálkozás után kicsit szemrehányóan, kicsit cinikusan megszólal:

– Talán még szűz vagy?

– Miért, baj lenne? Úgy látom, nem örülnél neki túlságosan. Pedig anyu szerint ez a nők egyik legnagyobb kincse, és annak kell csak odaadni, aki igazán érdemes rá.

– Tehát az vagy – mondja kicsit elgondolkodva. – Mondd, anyukád a középkorban él?

– Azt hittem, örülni fogsz annak, hogy nem voltam még más-sal – megállok, látnom kell az arcát. Eltűnt a cinikus mosoly, kedvesen és ugyanakkor komolyan nézett rám.

– Nekem nem az számít, hogy egy lány szűz vagy sem. Talán még örülnök is. Csak így veled másként kell majd bánni.

– Mi az, hogy másként bánni?

– Nekem lesz nehezebb és nem neked. Na gyere, te kis szűz óvó néni, menjünk, mert leharapja a mamád a fejem – szavait újabb gyengéd ölelés és egy puha kézcsók követte.

Anyu valóban nem alszik még, rám vár. Meghallja a beszédet, kinéz az ablakon és kiszól, hogy ideje lefeküdni. Tibort is jól szemügyre veszi.

Mi, ez idő alatt gyorsan megbeszéljük a holnapi találkozó időpontját. Egy gyors búcsú puszi, és már bent is vagyok a kapun.

– Na, neked is ilyen huligánnal kell hazajönnöd! Még a szeme se áll jól! Ismerem én az ilyet! A haját is levágathatná, mint a többi rendes fiú – kántálja anyu szemrehányóan és szigorúan, amint belépek az ajtón.

– Nincs túl nagy haja, és egyáltalán nem huligán.

– Látom én azt. Ismerem a fajtáját. Más, mint a többi fiú, aki eddig hazakísért.

– Igen, ez legalább jól néz ki.

– Nehogy megsirasd még a szép fiúdat, lányom!

Már megint ez a vészmadár szöveg... Végre jó kedvem lenne, de neki sikerül elrontania.

Anyu részletesen kikérdez, hogy találkoztunk, mit beszélgettünk, tanul vagy dolgozik, hol lakik, mit tudok a szüleiről. Elmondok neki mindent, amit eddig megtudtam Tiborról. Nem repdes továbbra sem az örömtől. Na majd holnap megtud ő mindent erről a hosszú hajú huligánról! Ígéri nekem, mintha egy álcázott ördögöt kellene lelepleznie. Nem is vitatkozom tovább, gyorsan tusolok, lefekszem. Nem tudok még elaludni. Felidézem magamban a találkozást, és azt a különös bizsergő érzést, amit akkor éreztem először, amikor tánc közben átölelt. Megborzongok a gyönyörtől. Mi történik velem? Mi volt ez? Becsukom a szemem. Látom az arcát, a mosolyát, érzem a bőre, a haja illatát, a teste melegét. A magas, izmos testet, amelyhez olyan jó volt odasimulni. De mit jelenthet az, hogy veled máshogy kell bánni, és mért nem örült, hogy szűz vagyok? Vagy vele, vagy anyu tanításaival van baj, de itt valami nem stimmel.

Fáradt vagyok, végre elalszom. Holnap találkozunk. Azt hiszem, megengedem neki, hogy megcsókoljon.”

– Márta! Márta! De rég láttalak! Min gondolkodsz ilyen elmélyülten? Mintha nem is itt lennél. De jól nézel ki! – robban be széles mosollyal Kati a kávézó teraszára. Még mindig szép, de a Barbie imázshoz már kicsit több smink kell. Márta felriad gondolataiból és örömteli sikolyt hallat, amikor megpillantja régi barátnőjét. Arca valósággal felvidul.

– Kati! De jó, hogy újra látlak! Mi van veled? Képzeld! Ma van a születésnapom.

– Ünnepeled?

– Miért, te szoktad?

– Utálom őket. Gyerekeid felköszöntöttek?

– Igen, némi kaján vigyorral az arcukon. Többször kijelentették, hogy negyvenéves kor fölött már szar élni, pláne így egyedül, mint én. Már úgyis csak valami vén, selejt csávót találok, tehát ne is erőlködjek. De ha már úgyis csak a véneknek kellek, legalább gazdagot válasszak.

– Racionális gyerekek. És erőlködsz még?

– Most éppen leltározok. Emlékszel még Tiborra?

– Arra a szemétre? Hát persze. Tudod, hogy alkoholista lett?

– Tudom. Verte a feleségét. Elváltak, felköltözött Pestre. Most ott züllik tovább.

De nagyon jó segge volt! Emlékszel? Te vetted észre.

– Igen, én. Jó segge volt. Ez tény. Agya lett volna inkább jó... – sóhajt Márta cinikus mosollyal.

– Nagyon bele voltál esve.

– Igen, nagyon. Mindenkinek van egy Tibor az életében, ha csak nem apáca. Talán még nekik is volt, és épp azért lettek apácák. Ki tudja? De ez a kapcsolat nem csak a jó segge miatt emlékezetes. Sajnos nem. Ez idő tájt tehettem volna föl magamra az első „hülye vagyok” feliratot.

– Azt a cédulát jó párszor én is feltehettem volna – válaszol Kati, majd ismét cinkosan összezenetnek.

– Ebben verhetetlen vagyok.

– Ne bízd el annyira magad, Márta! A te Kati barátinőd jó párszor szarba nyúlt. Szeretnéd, ha felvidítanálak egy igen érdekes sikertörténetemmel?

– Olyan sikeres, mint az enyéme?

– Igen.

– Akkor érdekel.

– Két éve megismerkedtem egy magas, sovány krsina krisna előéletű vegetáriánus pasival, aki ráadásul jógázott. Volt egy különélő felesége, három gyereke, akiket ő tartott el, egy ócska Trabantja, egy enyhe gerincferdülése és hatalmas egója. Ja, és a százéves anyjával lakott, aki az előző barátnőjét lekurvázta és kizavarta a lakásból.

– Eddig tetszik.

– Elég elvontan nézett ki, de akkor már fél éve nem volt senkim. Ismersz, én szeretem a szexet. Már hiányzott. Egyébként kedves volt, értelmes, bár mondott furá dolgokat.

– Például?

– Már az elején azt kérdezgette, akarom-e szolgálni. Ha igen, az lesz a jutalmam, hogy megkapom őt ajándékba.

– Kihagyhatatlan ajánlat. Akartad szolgálni?

– Akarta a görcs. Kurva nagy jóginak és valami mesterfélének tartotta magát, akit szolgálni kell. Közöltem vele, itt senki nem szolgál senkit, egyenlők vagyunk. Ezzel elhallgatott, jöttek az új hülyeségek. Elmesélte, hogy a legnagyobb szerelme kopaszra borotválta a fejét a kedvéért. Milyen vagány lenne, ha én is leborotválnám az enyémet. Akkor ő is leborotválja az övét.

– Még jobban tetszik.

– Várj, most jön a java. Amikor már lefeküdtünk egymással, azt találta ki, hogy leborotválja a puncimat. . .

– Te meg az ő zacskóját, farkát.

– Igen. Ekkor már kétségeim voltak a folytatást illetően, de még hülyítettem magam, hogy ez egy igazi kapcsolat átmeneti gondokkal, amik megoldhatók. A mai lányoknak a borotválás és hasonló baromságok tök természetes dolgok, de én már kövület vagyok. Sok furcsasága ellenére nagyon jó szerető volt, azt hittem kincsre leltem. Hatalmas szenvedély, találékonyság, némi spiritualitással fűszerezve. Ez volt eleinte. Később a jógát is egyre inkább becsempészte a szexbe.

– Nyakba tekert lábbal dugtatok?

– Neki ez nem jelentett volna gondot. Hajlékony volt, azt hitte én is. Próbálta tekergetni a lábaimat, fordítgatott jobbra-balra, de látta, ez nem az igazi. Ezért ajánlotta, kezdjek el jógázni. Hatalmas potenciával és szexuális étvággyal rendelkezett, és jöttek az extra ötletei. Eleinte a változatosság érdekes volt, más íz, szinte új felfogása a szexnek. De mint kiderült, ez csak a bevezetés volt. Nem a főmű. Különböző hülye pozitúrákat próbált volna, ha hagyom, mert szerette a korlátait kitolni... azaz belém tolni. Órákig képes volt szeretkezni. Amint a bátyám mondta egyszer: nem szappan az, hogy kopjon, de bizony volt, amikor már fájt a puncim. Ekkor már biztosan tudtam, nem jó úton járok. Vele maradtam, mert nem akartam a szilvesztert egyedül tölteni. Kurva lehangelő dolog saját magadnak boldog új évet kívánni. Így ment minden tovább. Volt, amikor megkért, hogy húzzam a haját, karmoljam, és az is jó, ha ütöm. Az előző barátnői szereték az anális szexet, a szopást, volt aki úgy lenyelte a farkát, hogy fuldoklott tőle. Ezeket tőlem nem kapta meg. Tudom, hogy végig hiányolta. Többek között emiatt veszekedtünk. Mivel nem szolgáltam, nem az volt, amit elképzelt, egyre ritkábban jött át az ócska Trabantjával Vásárhelyről. Többször elmondtam neki, ha számára ez a legfontosabb egy kapcsolatban, keressen egy szopógépet, akit seggbe is dughat, miközben nyakba tett lábbal a csaj piruettet csinál a farkán.

– Bravó! Az a legborzasztóbb, hogy egyre könnyebben talál.

– Igen, erre én is rájöttem. Ami nekünk normális szex, az új generációnak és az ilyen jógiknak már unalmas. A fiatalok hamar kezdik, és hamar kiégnek. Tudod, Márta, én sem vagyok halvérű, és szeretem a szexet, de besokalltam. Fontolgattam a szakítást.

– És kidobtad?

– Volt egy pár ócska papucs nálam. Párszor már becsomagoltam, hogy mint úti laput átadom neki, de mindig megmondottam magam. Nem akartam magam maradni, vártam, hogy felbukkanjon valaki helyette. Hiába vártam.

– Ez mindig így szokott lenni. És mi történt?

– Egyre többet veszekedtünk, egyre inkább kínlódás volt az egész. Kifejtette, hogy a lelki életére és fejlődésére miattam nem

jutott elég ideje. Eszmeileg sem tudtam felnőni hozzá. A politikai nézeteink is különböztek, ami engem nem zavart, de ő mindenáron a saját hasonmásává akart formálni. Volt egy olyan elképzelése, hogy aki nem úgy gondolkodik, mint ő, az hülye. Sokszor elromlott a roncs autója, tehát nem jött. A százéves anyja rosszul lett, megint nem jött. A gyerekeknek szülői értekezlet volt, ismét nem jött.

– Hogy lett vége?

– Tulajdonképpen már mindketten biztosan tudtuk, hogy nem megy ez nekünk, de még húztuk pár hétig. Ki ezért, ki azért. Január vége volt. Utolsó alkalommal, amikor hazafelé ment, felrobbant a Trabantja.

– Felrobbant? És?

– Végleg nem jött.

– Úgy érted...

– Nem, kisebb karcolásokkal megúsza, de ezt intő jelnek tekintette, én is. Busszal még körülményesebb lett volna az átjárás. Így abbamaradt a kapcsolat. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy sírtam. De azt is tudtam, hogy megint egyedül leszek. Azért furcsa, hogy egyszer eljut az ember arra a pontra, hogy a szar is jobb, mint a semmi, mert fél a magánytól, mert hiányzik, hogy valaki hozzábújjon, megérintse, valakihez tartozzon. Ezért húztam ezt a cseppet sem ideális kapcsolatot idáig. Irigylem az olyan nőket, akiknek e nélkül is teljes az élet.

– Kati, ez döbbenetes.

– Most rohannom kell, de délután beugrok hozzád.

– Az jó lesz, várlak.

És ugyanolyan lendületesen, ahogy jött, Kati el is tűnt a kávézó teraszáról. A nap egyre barátságosabban tűz, és már ötenhatan üldögélnek és beszélgetnek idekint. Márta felteszi a nap szemüvegét, arcát a szelíd fény felé fordítja, és ezután a kis kitérő után gondolatban visszatér az első „hülye vagyok” cédula megszerzéséhez. Hogy is történt? Történhetett volna másként is? Mártában még ma is tisztázatlanul kavarnak ezek az érzések. Kavarnak és élnek.

„Én, a kis naiva azt hittem, tudom irányítani az eseményeket.” – ironikus mosoly jelenik meg Márta arcán. Ismét megkérdezi, mint már annyiszor: meddig kíséri az embert ifjúkora tévedése?

„Eljött a másnap, a második találkozás. Este hét óra van, találkozunk a fürdő előtti játszótéren. Egy fehér, apró virágmintás ruhát választottam erre az alkalomra. Anyu nem győzte lefele húzkodni az alját, hogy minél kevesebb látszódjon a lábamból. Hiába, neki semmi sem jó, a szoknya rövid, a farmer belevág a seggembe. Nehéz a kedve szerint felöltözni. Sokkal több időt töltök most a tükör előtt, mint máskor. Vajon tetszeni fogok Tibornak ebben a ruhában? Izgatott vagyok és boldog. Újra látni és érezni fogom őt. Találkozik ismét a szűzike és a macsó. Furcsa párosítás ez, de talán pont ezért olyan izgalmas. Gyorsabban kezd verni a szívem, amikor meglátom a padon ülve. Milyen helyes!... Mosoly tűnik elő az arcán, amint meglát. A játszótéren csak néhány gyerek hintázik. Őket figyelte eddig Tibor.

– Szia. Késtem? Mióta vársz? – kérdezem közömbösséget színélve, és az órára nézek.

– Nem, nem késtél, csak reméltem, hogy hamarabb jössz. Alig vártam, hogy újra lássalak. Már negyedőrája ülök itt. De megérte. Nappal még szebb vagy, mint este. – Felállt, gyengéden arcon csókolt és magához szorított. Észrevettem, tegnap óta valami benne is megmozdult.

– Igaz, hogy nem beszéltük meg, de utólagos beleegyezéssel vettem mozijegyeket – mutatta mosolyogva őket – Remélem, nem bánod.

– Egyáltalán nem. Szeretek moziba járni...

Így ma moziba megyünk, a Volt egyszer egy vadnyugatot nézzük. Telt ház van. Sok ismerőssel találkozunk, és ennek nagyon örülök. Hadd lássa mindenki, milyen srácom van. Örömmel állapítom meg, hogy ő itt a leghelyesebb. Tibor focizik, ettől van olyan jó teste. Tisztában van az adottságaival, látszik rajta. Kicsit beképzelt, de van mire. Anyunak igaza van, nem olyan, mint az eddigi fiúim, sokkal dörzsöltebb, érettebb. Több idősebb,

balhész barátja van, akikre nagyon büszke. Ennek nem igazán örülök, de ettől ő még rendes lehet.

A teremben sötét van, összebújt párok körvonalait látom. A zene, a terem félhomálya... Megfelelő alkalom az első csókhoz. Tibor is így gondolja. Tulajdonképpen én is. Vetítés alatt hozzám bújik, a kezemet simogatja, és próbál megcsókolni. Szeretném, hogy megtegye, de hagyom még gerjedni... Hosszú a film, ő igen kitartóan ostromol, én pedig kitartóan és gyengéden eltolom magamtól... Talán még élvezem is, hogy szenved, hogy pácolódik a levében, hogy hatalmam van felette.

Vetítés után hazaindulunk. A játék folytatódik. Ismét meg akar csókolni. Szegény! Már kezdem sajnálni. Ennyi kosarat régen kaphatott. A második alkalommal már nem ellenkezem, nem tolom el magamtól. Miért csak most és nem előtte tettem ezt? Mert éreznie kell, hogy nem olyan könnyű megkapni tőlem azt, amit szeretne. Taktikai megfontolások alapján irányítom az eseményeket. Mit szólna, ha tudná, hogy én éppúgy égtem már a vágytól, hogy megcsókoljon, mint ő? Nem értené, miért csináltam ezt. Nem is kell sem tudnia, sem értenie.

Tehát a Vöröscsillag utcában, egy akácfa lombja alatt megtörtént az első csók. Nem tudom, meddig tartott, mert megszűnt számomra a külvilág. Csak ő létezett. Teljesen beleszédültem.

Nem volt túl nagy tapasztalatom a csókolózás terén sem, de azért már rendelkeztem némi összehasonlítási alappal. Nos, ha ez a csókolózás, akkor eddig nem tudom, mit csináltam. Ez a digó olyan szenvedéllyel, tűzzel csókol, hogy majd elégek tőle. Míg ezelőtt útban volt a másik nyelve, és alig vártam, hogy ki vegye, az övét szinte nem akarom kiengedni. Ahányszor újra csókol, úgy érzem, végem van, azt csinálhatna velem, amit akar. Vajon ő tudja ezt? Remélem, nem. Szerencsére nem akar még mást, beéri ennyivel.

Késtem otthonról majdnem egy órát. Ezen így utólag nem csodálkozom. Az első csók olyan édes volt, hogy utána szinte két-három házanként megálltunk, nem haladtunk sehova.

Már előre féltem, mi lesz, ha hazaérünk. Amint megállunk, hallom anyut, ahogy odajön az ablakhoz és kinéz, ahogy szo-

kott. Itt már csak puszi lehet, mert anyu szerint utcán illetlenség csókolózni. Moziban is. Akkor hol lehet?

Gyorsan elköszönök, megbeszéljük a következő randit és már be is szaladok. Képletesen is szaladok, ez talán kicsit sok volt nekem. Szaladok az elől, amitől félek.

– Késtél, már aggódtam miattad. Vigyázz, lányom, nem sok jót nézek én ki a te Tiborodból – fogad ismét a szemrehányás az ajtóban.

– Nincs vele semmi baj és nem is lesz, csak elnéztem az órát.

– Így szokott mindig kezdődni – mormogja szinte maga elé nyugtalan arccal. – Tudod, hogy addig nem bírok elaludni, míg haza nem érsz. Mással mindig idejében hazaértél, csak vele nem.

– Jó, legközelebb jobban odafigyelek – ígértem meg, anyu még mindig aggódalmas arcát látva.

Éjfél elmúlt, de nem vagyok álmos. Kavarog bennem mindaz, amit nemrég átéltem. Sietek tusolni és lefeküdni.

Egyedül akarok lenni, nem hiányzik most anyu kérdezőgetése és kioktatása. Muszáj még egyszer átgondolnom, ami történt. Lebújok hát a puha paplan alá, magamhoz ölelem Eduárdot, a szőrmóc kutyát, és próbálom átlátni a helyzetet.

Sajnos Tibor számomra túl tökéletes és vonzó, szinte ellenállhatatlan. Olyan érzéseket hozott elő belőlem, aminek eddig a létezéséről sem tudtam. De nekem tartanom kellene magam, hogy lássa, milyen elérhetetlen vagyok, amiben már nem igazán hiszek. No meg ott van, amit anyu mond a férfiakról. Lehet, hogy neki is csak azért kellek, hogy lefektessen, aztán elhagy. Boldog vagyok, és mégis kételyeim vannak. És mi lesz, ha terhes leszek? Nőgyógyászhoz nem akarok menni, még a gondolattól is kiráz a hideg. Gyógyszert pedig csak ő írhat fel. Lehetne gumit is használni, de abban sem lehet száz százalékosan megbízni. Miért ilyen bonyolult minden?

Nemcsak ránézni és beszélgetni jó vele. Kívánom is. Sőt! Nagyon kívánom. Eddig még soha senkivel kapcsolatban nem fogalmazódott meg bennem ez a vágy. Akárhogy is van, tartani fogom magam. Hiszen még nem is ismerem. Azért, mert szégyületes jó vele csókolózni, még nem jelenti azt, hogy le is kell

feküdni vele. Ha valóban szeret, megértő és türelmes lesz. Szeretném őt jobban megismerni. Igen, erős vagyok... Most, hogy nincs a közelemben, a félelem sokkal erősebb. A félelem attól, hogy csak ki akar használni, a félelem a nem kívánt terhességtől. Mielőtt lefeküdtem, anyu megvárta, míg kijövök a fürdőszobából, és drámai arckifejezést öltve, az ajtóban elmesélte a megesett és cserbenhagyott lány történetét, hogy okuljak belőle. Tökéletes időzítés volt. Mindig ösztönösen tudta, hogy mikor melyik példabeszédet adja elő. Talált, süllyedt.

Megszületett hát a stratégia, ehhez tartom magam a továbbiakban. Mindenképpen vissza kell fognom magam.

A következő találkozástól, a kezdeti megingás után, szilárdan betartom a helyesnek tartott stratégiát. Nem veszítem el a fejem, mindig tudom, mikor kell megállni. Pontosan mikor is? Amikor a legjobb, bizony, akkor. Tulajdonképpen meg vagyok elégedve magammal. Részemről a helyzet stabilizálódott a masszív mazochizmus szintjén. Tibor szerencsére nem így látta a történeteket, mivel nem ismerte a bennem lejátszódó, egyre gyakoribb vívódásokat. Mivel nem tehetett mást, tudomásul vette, hogy a vágyakat el kell fojtania. Viselkedésemet egy kedves hasonlattal jellemezte:

– Olyan vagy, mint a kockacukor a kávéban. Idő kell, hogy feloldódj, de van időm, én kivárom. Tudom, hogy érdemes rá várni.

Nem tudta, hogy a feloldódás már számtalanszor megtörtént, csak szándékosan visszakristályosodtam. Tehát nincs baj, az irány helyesnek látszik. De miért kell mindig taktikázni? Nem szeretem, sőt teljesen idegen tőlem, de érzem, hogy ez a világ nem az őszinteségről szól.

Minden héten kétszer-háromszor találkozunk, és ez így megy már harmadik hónapja. Ő átölel, megcsókol, teljesen begerjed, és én, a kockacukor is egyre jobban olvadozok a karjaiban, majd hirtelen kibontakozok az öleléséből, és kérően megszólalok: „hagyjuk abba, baj lesz”. Hatalmas erőszak ez azokon az ösztön- és érzelemfolyamokon, amelyek minden találkozáskor áttörni igyekeznek az általam épített gátat. Látom, ahogy szenved, ugyan-

úgy, mint én. Sőt talán jobban. Néha már ő mondja, hogy hagyjuk abba, és elmegy kicsit sétálni. Sajnálom, és nevetséges is, ahogy sóhajtozva le s föl sétál. Nem jó ez így! Meddig lehet ezt folytatni?

Ahogy telik az idő és egyre többet vagyunk együtt, úgy válik egyre nehezebbé keménynek és határozottnak maradni. Kíváncsi, ugyanúgy mint ő engem. Először életemben nagyon szerelmes vagyok, és nem tudom, mit csináljak, hogy tartsam meg őt. Van még egy balga gondolatom, amiért még nem bújok össze vele. Valamire várok, mégpedig arra, hogy elkezd a házasságról beszélni. A házasságról, ami számomra a biztonságot és a boldog családi életet jelentené. Házasság, gyerekek, közös fészek. Igen, ezt szeretném.

Ha komoly szándéka van, és nem csak használni akar, nincs mitől félnem. Legalábbis így gondolom. Sokszor mondta, hogy szeret, és nem tudna soha bántani. Így is viselkedett. Eddig türelmes volt, gyengéd, megértő, de a negyedik hónap elejétől valahogy megváltozott. Kati szerint agyára ment a geci. És ha egy srácnak az agyára ment a geci, akkor nagy baj van. Lehet, hogy igaza van. Nem a régi Tibor volt többé. Elkezdett szemrehányásokat tenni. Épp a cukrászdában voltunk. Nekem sem volt túl jó kedvem, ő pedig kifejezetten borús hangulatban volt. Somlói galuskát ettem, ő a narancslevét szürcsölgette, amikor poharát üres tekintettel bámulva megszólalt:

– Gondolkodtál már azon, hogy mit csinálsz velem minden alkalommal? – a hangjában szemrehányást véltem felfedezni.

– Miért, mit csinálok? – kérdeztem ártatlan arccal.

– Felhúzol, mint egy rugót, aztán mosolyogva hazamész a mamádhoz.

– Miért, mit kellene csinálnom? – érdeklődtem, miközben elmélyültem ettem a somlóit. Nem néztem rá, mert nem vagyok túl jó színész. Lehet, hogy elnevettem volna magam, miközben a naivát domborítom. Ugyanakkor tudom, érzem, hogy szenved. Nem volt jó ezt látni. De szenvedek én is. Vajon ő tudja ő ezt? Pontosan értettem, hogy mire céloz. Nem mehet ez így a végte-

lenségig. De időre van szükségem még. Olyan bonyolult ez az egész.

– Azt mondtad, szeretsz – nézett rám ismét szemrehányóan.

– Igen, szeretlek, és szerintem te is érzed. Érezned kell!

– Akkor miért gyötörsz még mindig? Már néhányszor kértelek, hogy gyere föl hozzánk, nincs otthon senki. Más lánynak nem könnyörögnék ennyit. Ha csak lefeküdni szeretnék valakivel, megtehetném bármikor. Nem kellene hetekig, hónapokig kísérgetni őket. De nekem te kellesz. És nem azért, hogy lefektesselek. Mit akarsz? Veled andalogjak és mással fekszek le? Ezt akarod? A mamád is ezt akarja? A haverjaim már röhögnek rajtam, azt mondják, úgy csinálsz hülyét belőlem, ahogy akarsz.

„Hát igen, van némi igazság abban, amit mond, és ha mélyen magamba nézek, néha még kicsit élvezem is. Nem szép dolog, de így van” – állapítottam meg magamban.

– Szerintük nem létezik, hogy szűz vagy, – folytatta a szemrehányást – Csak szórakozol velem. Régebben alkalmanként ittam is, buliztam a barátaimmal. De miattad erről is lemondtam. Mondd, mit akarsz még?

– Azt szeretném, hogy még jobban megismerjük egymást, én nem futó kalandot szeretnék. Kérlek, légy kicsit még türelmes. A terhességtől is félek, nőgyógyászhoz nem akarok elmenni, ezt már mondtam neked. Ne turkáljon bennem!

– A torkodat hiába nézi, úgy nem írhat fel fogamzásgátlót. Na jó, ha ez a baj, majd én szerzek neked gyógyszert. A futó kalandról pedig csak annyit, hogy negyedik hónapja udvarolok neked, soha semmi olyat nem tettem, amit nem akartál. Néha már majd szét pattantak az idegeim, úgy felizgultam, de akkor is te voltál a fontos, az, hogy mi jó neked.

– Igen, ezzel is tisztában vagyok, de hidd el, nekem sem könnyű. Írasd fel a gyógyszert, hogy ne kelljen félnem a terhességtől.

– Rendben – válaszolt kicsit megenyhülve. Ebben maradunk. Látszólag elcsitultak a hullámok. Nem szeretem, amikor ilyen

feszült. Kijöttünk a cukrászdából, sétáltunk még kicsit. Enyhe holdvilágos éjszaka van.

Ő megint gyengéden magához vont és megcsókolt. Ilyenkor mindig elgyengülök, elmúlnak a félelmek, csak azt érzem, hogy minden sejtem kívánja, forróság önti el a testem és azt szeretném, ha itt megállna az idő és mindig a karjaiban tartana... Nem fontos a múlt, nem fontos a jövő, csak az, ami most van. Ez bizony szerelem. Habár Kati ma délután elmondta, hogy Tibornak már igen sok nő volt az életében, a barátnőjével pedig nem mindig lovagias módon bánt, magyarul: verte. Mindez most lényegtelen."

– Nem hiszek a szememnek! Szia, Márta! Hogy vannak az állatkáid? – Mártát kizökkenti gondolataiból a jól ismert hang. Magas, vörösesszőke, szakállas férfi közeledik hozzá energikus léptekkel. Negyvenes korosztályhoz tartozik, de még mindig fiatalos és sportos. Arcán széles mosoly.

– Csatlakozhatom hozzád? – és már le is ül a szemközti székre.

– Szia, Zoli! – nevet vissza Márta a hirtelen jött látogatóra. Mindkettőjük viselkedésén látszik, régen és jól ismerik egymást.

– Hogy vannak az állatkáim? Jól van Cica és Boszi is. Nem csoda, hiszen te vagy az orvosuk – hangzik az első kérdésre a válasz.

– Örülnék néha egy kis betegségnek, mert gyakrabban látnálak. Ugyanolyan szép vagy, mint régen.

– Köszönöm. De mindketten tudjuk, hogy nem igaz – zavart mosoly jelenik meg Márta arcán. Zoltán mindig tudta, hogyan bókoljon, hatalmas érzéke volt hozzá. Nemcsak volt, van is. A kellő időben a kellő szép szavakat mondani. Az elszürkült házasságban élőknek, az elváltaknak, szépségüket hervadni látó nőknek egyaránt a megfelelő lelki írt képes nyújtani bárhol, bármikor. Pontosan azt, amire éppen szükség van. Zoltán a női lélek értője. Amit még a kisváros tudni vél róla, hogy nemcsak a női lélek értője, hanem a női nem igen nagy tisztelője még ma is. A vélekedés igaz. Olyannyira tiszteli a női nemet, hogy közülük igyekszik minél többet kitüntetni figyelmével. Kit ilyen,

kit olyan mélységig. Házassága majdnem zátonyra futott emiatt. Többször megígérte önmagának, hogy soha többet. Hiszen okos, szép és szerető felesége és két, tehetséges gyereke van. De mindhiába. Nyughatatlan vére egyre hajtja és minden bizonnal hajtani fogja, míg meg nem hal. Ha a halál után létezik túlvilág, bizonyos, hogy ott sem lesz nyugta a női nemnek tőle. Addig azonban még sok lehetőség adódik itt a földi létben. Él is vele. Amint alkalma nyílik, észre sem veszi, és már teszi a szépet. Mint most Mártánál. Zoltán állatorvos, méghozzá igen jól menő praxissal.

– Még mindig szép vagy, hidd el! Ilyen alakkal és fejjel ne merj panaszkodni – folytatja a bókolást. Soha nem tudta ezeket az adottságaidat kihasználni. Hiába győzködtél. Nem tudsz igazán élni. Az élet a szerelemmel teljes.

– Sokszor csak bajnak van.

– Mióta találkoztunk, változott valami az életedben? Utoljára Boszit hoztad ősszel oltásra. Akkor együtt éltél valakivel. Úgy értem, van most komoly kapcsolatod?

– Most nincs.

– Miért lett vége?

– Gyereket akart, én nem.

– Akkor megint pártában vagy.

– Inkább, minthogy negyvenhárom évesen gyereket szüljek. Engem már elhagytak két gyerekkel. Pocsék érzés volt. Ez nem fog még egyszer megisméltódni.

– Mióta ismerjük egymást? – teszi föl Zoltán a kérdést, pedig pontosan tudja. Csak Mártát akarja tesztelni, mennyire él még benne az emlék.

– Tizennyolc éve – hangzik a válasz.

– Nekem olyan, mintha tegnap történt volna. Pontosán emlékszem minden rezdülésedre, minden mozdulatodra, mindarra, ami történt. Ott tudnám folytatni veled, ahol abbahagytuk. Sokat gondoltam azóta is rád. Te nem egy voltál a tizenkettőből. Ezt pontosan tudod.

– Igen, tudom. De még mindig nő vagy. Csak én vagyok független. Nem biztos, hogy ilyen kapcsolatra van szükségem.

– Nem rohantalak le soha, nem tettem olyat, ami nem jó neked. A lelkedet is ápoltam, mindig számíthattál rám. Azóta is rendszeresen találkozunk, nem vagyunk idegenek egymásnak. Az életem része voltál és az is maradsz.

– Igen, ez igaz, örülök, hogy így van. De nem szeretnék újra bújócskázni.

– Bármikor felhívhatsz, bármikor megtalálasz. Ha segítség kell, akkor is számíthatsz rám. Ezt tudnod kell!

– Kedves tőled.

– Vigyázz magadra, Márta! Örülök, hogy láttalak, és komolyan jól nézel ki! Ezt nem azért mondom, hogy meghódítsalak, bár nagyon szeretném, hanem azért, mert így van.

– Köszönöm. Te sem öregszel. Jól tartod magad. Vigyázz magadra, Zoli! Ősszel biztos viszem Boszit oltásra, ha hamarabb nem, akkor találkozunk! – az elköszönést ugyanolyan kicsit titokzatos mosoly és gyengéd pillantás kísérte, mint az üdvözlést. Márta nosztalgikus hangulatba esett. A múlt visszaköszön. „Budavári Zoli. Még most is olyan fiatalos, mint akkor. De ez egy másik történet. Most még Tibornál tartok. Tibornál és Kati figyelemztetésénél. Igen. Miért nem hallgattam rá?

Szegény, kicsi, naiv Márta! Bíztam abban, hogy mindez semmit nem jelent, hittem, hogy Tibor megjavult, és hogy mégsem ment agyára a geci, mint Kati mondta. Hinni akartam abban, amit elképzeltem. Nem akartam a múltjáról tudomást venni és mások véleményét meghallani, nem akartam őt másnak látni, mint amilyennek megismertem. És nem tudtam, hogy a vakság hova vezet.” – Ironikus sóhaj szakad fel Mártából. – „Hittem, hogy az örökérvényű törvények rám nem vonatkoznak. Csak a pillanat létezik, és csak a jelen idő. Már tudom: ami most történik, abból lesz a múlt, de következménye meghatározza a jövőt.” – Gondolatai visszatértek ehhez a bizonyos múlthoz.

„Otthon vagyok ismét. Hétfő délután van, tanulnom kellene, mert közelednek a vizsgák. Egyedül fekszem a szobában a heverőn, a kedvenc lila-fehér melegítőmben, s csak Eduárd, a szőrmócom pihen mellettem. Nem zavar senki. Ennek ellenére képtelen

– Ez egy mese, vagyis antimese. Ha lesz lányunokám, majd elolvasom neki.

– Én is szeretem a meséket. Felolvashatom?

– Persze.

„Hol volt, hol nem volt, nem is olyan messze volt, a rendszerváltás kusza éveiben a kicsiny Magyarországon, ott történt az eset, ahol egyre több külföldre szakadt hazánkfia tért vissza szerencsét próbálni.

Élt ebben az időben nagyon messze, a sárgolyó másik oldalán, valahol Amerikában egy magas, okos, jóképű férfi, aki egy szép reggelen szintén úgy döntött, hogy hazajön Magyarországra. Nem is gondolkodott tovább, repülőre ült, és megérkezett régi hazájába. Hozzá is fogott rögtön üzletének kiépítéséhez. Mivel szívesen fogadták, ügyesen és okosan dolgozott, az adótörvények is kedveztek, hamarosan sikeres üzletember lett.

Ugyanebben az időben élt-éldegélt kicsiny Magyarország egyik eldugott keleti csücskében, ott, ahová az igazán nagy pénzek és fejlesztések már nem jutottak el, nos ott éldegélt egy házaspár. A mindennapi élet apró küzdelmei között egymásra már szinte alig figyeltek. Fizették az OTP hitel részleteit, nevelgették két kicsi gyereküket, és napról napra félve lesték, vajon meddig lesz még munkájuk, mivel a világ felborulni látszott. Kiszolgáltatottnak, tehetetlennek érezték magukat. Ekkor elhatározták, hogy vállalkozásba kezdenek. Így is történt. Sokan félték ettől a lépéstől. Ők azonban jól döntöttek, mert az elsők között voltak. Sokat, kitartóan és okosan dolgoztak. Kis boltjuk hamarosan felvirágozott. Ettől boldogabbak lettek, de egymáshoz már ezután sem tudtak közelebb kerülni. Éltek csendesen egymás mellett. Teltek, múltak a napok, tették a dolgukat, cseperedtek a gyerekek. Már nem kellett aggódni a létbiztonságuk miatt, mert a családi kincstár szépen gyarapodott, érezték, a vállalkozás biztos lábakon áll.

Egy szép napon új áruért mentek, amit csak a magas, gazdag amerikainál tudtak megvenni az ország másik csücskében. Azon a környéken sok virágzó vállalkozást láttak, ami feléjük ritkább

volt. Itt találkozott először a félénk, tisztességes nővel a sármos amerikai. Dörzsölt, gazdag és sikeres volt.

Sok nő kereste itt is a társaságát, néhányan szinte felkínálták magukat. De őt ez nem érdekelte. Amerikában gyakran volt ilyenben része.

Most azonban valami más történt. Szó sem volt felkínálásról, sőt még egy félreérthető tekintetet sem tudott elkapni. Ezen meghökkent. Nem látja a nő, hogy milyen gazdag? Nem találja jóképűnek? Valami nem úgy működik, mint eddig. Kissé bosszankodott is magában. Ez a nő valami mást jelentett számára, mint az eddigiek. Kihívást, megoldandó feladatot. Megszokta, hogy amit akar, előbb-utóbb megszerzi. Itt hiába voltak a bókók, a célzások, a jól bevált csábító tekintet, az asszony csak szelíden mosolygott. Kedvesen, de távolságtartóan viselkedett. Nyoma sem volt benne a kacérságnak. Ez megkapta őt. És mert a nő nemcsak kedves, de szép is volt, rögtön beleszeretett, és elhatározta, megszerzi, kerül amibe kerül.

A nőnek jólesett látni a férfi szemében megcsillanó érdeklődést és vágyat, de ezt jól leplezte. Hiszen itt a férje, és két gyerek várja otthon. A gazdag férfi árengedményt és ajándékot is adott, amin kicsit csodálkozott a férj, de meg sem fordult a fejében, hogy az ő megunt asszonya lehet mindennek az oka.

Telt-múlt az idő, mígnem újból áruért kellett menni. Az asszony még csinosabb ruhát vett fel, amely kiemelte karcsú alakját. A haját is gondosabban fésülte meg, mint máskor. Tet-szeni akart. Kicsit lelkiismeret-furdalása volt emiatt. Valóban a férfi miatt csinosította ennyi ideig magát? Miért teszi ezt? Hiszen van férje.

Újra találkoztak. Most sem történt a dolog másként. A gazdag amerikai még nagyobb ajándékot és árengedményt adott. A nő pontosan tudta, hogy mindez neki szól. A férjben halvány sejtések kezdtek megfogalmazódni, de még nem volt biztos a dolgában.

Ismét hazatértek hát, mintha mi sem történt volna. Csendesen tették a dolgukat, ki-ki a magáét, és éltek-éldegéltek tovább. A

vállalkozás szépen gyarapodott, az üzlet úgy ment, ahogy megálmodták, és egyszer csak elfogyott az összes áru.

Megint eljött az utazás ideje. Az asszony még több időt töltött a szépítkezéssel, szinte izgatottan várta a találkozást. A férjben megfogalmazódott a gondolat: a felesége másnak akar tetszeni. Ekkor rakta össze a képet. Nem nagyon izgatta magát, hiszen az árendéménynek és az ajándéknak ő is örült. Egyébként sem történhet semmi, hiszen ő mindig a felesége közelében lesz – gondolta.

Az amerikai tudta, hogy újból eljönnek, és azon törte dörzsölt kobakját, hogy lehetne egyedül maradni a megközelíthetetlen nővel. Eljött a harmadik találkozás ideje. Mivel sikerült kiderítenie, hogy a férj betegesen szereti a különleges fegyvereket, kinyitja majd neki a fegyverszobája ajtaját, és hagyja, hogy kézbe vegye legféltettebb tárgyait.

Így is történt. Nem is kellett kétszer mondani. A férj teljesen belefeledkezett a mívés, csodaszép puskák, török és íjak csodálatába, ilyen fegyvereket még soha nem látott.

Végre ketten maradtak: a tisztességes nő és a dörzsölt amerikai. Ám hiába, most sem történt semmi. Záporoztak a bókók, ígéretek. Ki akarta használni az alkalmat, mindent bevetett.

– Ha nekem ilyen szép és okos feleségem lenne, nem kellene többé dolgoznia, mindent megadnék neki.

– Biztosan boldoggá tudod majd tenni őt – válaszolt az asszony szelíd mosollyal.

– Te boldog vagy?

– Miért kérdezed?

– Mert úgy látom, a mosoly mögött némi szomorúság bujkál. Fáj neked ezt látnom. Szeretnék vidámnak látni. Bármit megtennék ezért.

– A bármi majdnem ugyanaz, mint a semmi – felelt az asszony ironikus mosollyal.

Mégis meghatódott azon, hogy valaki észreveszi az érzelmeit, valaki figyel rá. Ekkor kezdett kibújni jégcsap álarca mögül, és szomorúan a férfira nézett.

– Én már férjhez mentem, és két gyerekem van, ezt te is tudod.

A hang, ahogy ezt kimondta, szinte segítségkérés volt. A férfi tudta, jó úton halad. Kell az ajándék, de amire még nagyobb szükség van révbejutásához, az a nő haldokló lelkének az újra-élesztése. Örömmel konstataulta, hogy könnyebb dolga lesz, mint először gondolta. Épp készült stratégiájának gyakorlati megvalósításához, amikor megjelent újra a férj. Pókerarccal rámosolygott vetélytársára, de legszívesebben a pokolba kívánta volna a nő örökjét.

Ekkorra a férj betelt a fegyverek csodálatával. Újra hárman voltak. Az üzletről beszélgettek tovább, mintha mi sem történt volna.

Estefelé járt az idő, mire hazatért a házaspár, ismét jó alkut kötöttek. Immár hitelbe kapták az árut, nagyon kedvezményes áron.

A férj egy vadásztört kapott ajándékba, abban gyönyörködött a szobájában hosszú ideig. A nő réveteg tekintettel ült az ágyában, és érezte, valami megváltozott benne. Már hosszú ideje nem zavarta elszürkült házasságuk, megszokta és beletörődött, hogy meg minden monoton szekerén nap mint nap.

Most azonban ebben a társas magányban fájdalmat és űrt érzett a szíve körül, és egyre többet gondolt az amerikaira. Ilyenkor melegséget érzett a szívénel, és leküzdhetetlen vágyat, hogy újra lássa. Jobb lett volna, ha meg sem ismeri! Mint hirtelen vihar korbácsolta fel lelkének alvó víztükrét, amely nem tudott lenyugodni többé, hiába akarta. Egyre nehezebben jött álom a szemére, és egyre többször kérdezte magától, mit keres ez a férfi mellette. Csapdában érezte magát, amelyből nem látott kiutat. Így telt nap nap után.

A kicsiny ország másik csücskében az elszánt férfi új tervet kovácsolt. Egyre jobban és egyre erősebben kívánta a nőt magának tudni. Elhatározta, eljön az eldugott kis városba, és idegenvezetőként egy időre elrabolja az asszonyt. Mivel nem a szavak, hanem a tettek embere volt, másnap útra kerekedett. Sok új árut és ajándékot hozott.

Kedvesen fogadták, úgy történt minden, ahogy eltervezte. A férj a kis boltban maradt, az asszony pedig ebédet főzött és megmutatta a várost a vendégnek. Már nem tudott olyan hideg lenni, mint eddig, hiába küzdött, szeme elárulta, ami szívében bujkált. A csata, amely vágya és tisztessége között zajlott, egyre reménytelenebbé vált. Az amerikai a nő minden pillantását, hangjának minden rezdülését figyelte, pontosan tudta, a vár falai omladozni kezdtek.

Végre sikerült megcsókolnia. Édes volt a bűnbeesés mindkettőjük számára. De mindennek ára van. A férfit kínozták a ki nem elégített, felcsigázott vágy, az asszony pedig bűnnek érezte az amerikai iránt érzett szenvedélyét a férjével szemben, a férje érintését pedig önmagával és az érzéseivel szemben. Két bűn között vergődött hát ezután.

Így telt el kerek hét esztendő. Hol a férfi jött el hozzá, hol a férjével keltek útra. Néha ő ment csupán egyedül. Bár lett volna rá alkalom, mégsem volt képes a döntő lépést megtenni. Hamis kifogásokat talált önmaga számára. Valójában attól félt, hogy úgy elragadja a hév és a szenvedély, hogy nem lesz ura többé tetteinek. Már önmaga előtt sem tagadta, hogy úgy szereti a magas amerikai, ahogy a férjét soha nem tudta szeretni. Sírt a lelke, valahányszor erre gondolt. Hiszen neki gyerekei vannak. Nem tehet azt, amit akar.

Szenvedett a sármos amerikai is, parázsló vágyát még mindig nem tudta oltani. Egy nap így szólt a nőhöz:

– Miért kínzol engem?

– Nem akarlak kínozni. Érts meg, férjem és gyerekeim vannak!

A férfi már mindenre képes volt a nőért. Ezért komoly dologra határozta el magát.

– Válj el, én mindenben segíteni foglak. Kimegyünk együtt a gyerekekkel Amerikába, mindent megkapsz, amit csak akarsz.

A nő szomorúan mosolygott.

– Látom, nem értesz semmit.

– Te nem érted, hogy jogod van a saját életedhez. Mindig választhatsz. Gondolkozz ezen!

– Én nem választhatok.

– Rendben. Nem könyörgök tovább.

És mivel a férfi nem a szavak, hanem a tettek embere volt, hét nap és hét éjszaka alatt minden üzleti ügyét elintézte és repülőre ült. Visszatért Amerikába.,,

– Ez nem igazi mese, mert nem jó a vége – elégedetlenkedik Kati.

– Mondtam, hogy antimese.

– És ki volt ez a birka nő? Ne válaszolj, tudom! És ezt akarod majd elolvasni az unokádnak?

– Igen. Pont azért, hogy ő ne legyen birka...

– Mikor lett vége a „mesének”?

– Két évvel a válásunk előtt. Kérlek, ne mondj semmit!

– Rendben. Csak egyet árulj el még a házasságodról! Miért nem rúgtad ki egyből Sanyit, amikor megtudtad, hogy megcsal? Évek óta azt vártad, hogy valakit találjon. Úgy értem, szeretőt.

– Csak az ágyamból és nem az életemből akartam kirúgni. Két okból. Én is kerestem volna egy kedvemre való férfit, és ezzel kvittek vagyunk. Ment volna közösen tovább a gyereknevelés, az üzlet. A másik ok: a biztonság és jólét ízét könnyű megszokni. És ehhez ketten kellettünk. Végre volt elég pénzünk. Nem kellett keresni az akciós árukat a polcon. Utaztunk, kirándultunk, minőségi árukat vásárolhattunk. A pénz nem minden, igaz, de ha nincs, meg tudja nyomorítani az ember lelkét.

– Pontosan értem, miről beszélsz. Még a tartása is más az embernek, ha van mögötte anyagi háttér. Olyan, mint egy pajzs. Nélküle kiszolgáltatott, védtelen és súlytalan az ember. Rendszerváltásunk egyik áldásos következménye.

– De kitisztultak a gondolataim – folytatta Márta komor arccal. – Már nem kértem többé, hogy jöjjön vissza hozzám. Gyűlöltem, utáltam és megvetettem, mert hagyta, hogy zaklassanak és félelemben tartsanak. Kétségbeesésemben eladtam mindent, amit tudtam, hogy vége legyen ennek a rémálomnak. Kértem kölcsönt a szüleimtől, és kifizettem Sanyit. Attól kezdve néma volt a telefon. Valóban még most sem szívesen beszélek ezekről.

HARMADIK FEJEZET

36/162/48 karcsú, elvált nő...

„Élj úgy, hogy soha ne szégyelld, ha a világ megtudja, mit teszel, mit mondasz, még akkor is, ha nem igaz, amit a világ megtudott.”

„Minden ember, minden apró mozzanat életedbe úgy került, hogy magad vontad oda. Azt pedig, hogy most mit kezdesz velük, rajtad áll.”

Richard Bach

„1999. 03. 04.

Két héttel ezelőtt találkoztam egy régi osztálytársammal, Juddal, akinek évekkel ezelőtt meghalt a férje. Egyedül él, nem talált partnert magának. Szerinte nem is fog, mert ebben a korban szinte lehetetlen ismerkedni. Nincs megfelelő alkalom. Ezért a Déli Apró társskereső hirdetéseit kezdte nézegetni. Senkinek nem írt, hirdetést sem adott fel, csak nézegeti a lehetséges partnereket. Nem mer belekezdni. Szégyelli, hogy így kell társat keresnie. Ha meg sem próbálja, és csak kesereg tovább, sosem lesz senkije. Ezt ő is tudja.

Amit mondott, mélyen elgondolkodtatott. Valóban, harminc év felett semmi lehetősége nincs egy nőnek, hogy partnert találjon. Nincs olyan hely, alkalom, ahol mód nyílna erre. A diszkóba

és rock koncertekhez már túl öreg, a nyugdíjas klubba még túl fiatal. Ez tény. Mit lehet tenni? Vonuljon zárdába? Azt talán mégsem!

„Miért vagy még egyedül? Miért nem mentél újra férjhez? Miért nincs barátod, hiszen szép vagy!” Teszik fel nekem is nap mint nap a kérdést. Valóban, miért is vagyok még egyedül?

Négy éve váltam el. Azóta csak a gyerekekkel meg a vállalkozással voltam elfoglalva. Úgy éreztem, szüksége van mindkét fiamnak arra, hogy csak velük törődjem, lássák, hogy nekem ők a legfontosabbak. Tudom, látom, így is megsínylették, hogy az apjuk elment.

Egyedül maradtam, a pénzre is nagy szükség volt. Lefoglalt a munka és a család. Én döntöttem így, ezt tartottam helyesnek. Igaz, ez csak az egyik ok. Másfelől úgy megutáltam ismét a férfiakat, hogy nem kerestem a társaságukat.

Mára azonban változott a helyzet. A gyerekek nagyok, eljárnak szórakozni, én meg egyedül üldögélek a macskával, mint potenciális beszélgető partnerrel a szobában. Szép, fekete, herélt macska, igen értelmesen nyávog, ha kérdezem, de ettől kicsit többre lenne szükségem. Négy év alatt anyagilag újra rendbe hoztam a dolgaimat. Nem kell annyit dolgoznom, mint azelőtt.

Hirtelen több időm lett. Szívesen kimozdulnék itthonról, elmennék moziba, színházba, kirándulni. De kivel? És eszembe jutott Judit és a társskereső hirdetések.

Vettem egy Déli Aprót, átolvastam jó néhány hirdetést, hogy lássam, hogy néznek ki. Úgy gondoltam, én nem válaszolni fogok, hanem inkább feladok egy saját hirdetést. Egy egész napon keresztül próbáltam megfogalmazni húsz szóban a megfelelő szöveget. Végül sikerült. Mivel a koromnál jóval fiatalabbnak tűnök, úgy gondoltam, letagadok két-három évet.

„36/162/48 karcsú, elvált, kifejezetten csinos, diplomás nő, jó anyagi háttérrel korban hozzáillő, magas, intelligens partnert keres szabadidő tartalmas eltöltéséhez. „Csipkerózsika.”

Sokáig gondolkodtam a jeligén. Azért lett Csipkerózsika, mert ez kifejezte a négyéves teljes visszavonultságot, amiben eddig éltem. Jöhet a herceg és felébreszthet.

Ma feladtam a hirdetést. Vajon hány levelet kapok?

1999. 03. 21.

Ma kicsit félénken bár, de bementem a válaszlevelekért. Hülyén és kényelmetlenül éreztem magam, azt gondoltam, mindenki engem néz, és tudják, miért vagyok itt. Ezért kijöttem az utcára, és megvártam, hogy senki ne legyen az irodában. Akkor ismét bementem, és odaadtam a hirdetés számát az ügyfelező hölgynek, aki szenvtelen arccal elkezdett egy kosárban keresgélni. Én türelmetlenül vártam, hány levelet talál, és közben azon is drukoltam, hogy senki ne jöjjön be.

A nevem is megkérdezte, így kaphattam meg a leveleket. Ennek egyáltalán nem örültem, de ez a szabály. Úgy döntöttem, legközelebb álnevet írok be a nyomtatványra. A lényeg az, hogy végül megszereztem első társskereső hirdetésem válaszleveleit.

Sietve mentem ki az utcára, beültem a kocsiba, és megnéztem, megszámláltam őket. Tizenkét levél, ilyen-olyan borítékban és külalakkal. Van köztük sárga, rózsaszín, kézzel vagy nyomtatóval írt, ákombákom betűs és formailag kifogástalan.

Nagyon izgatott voltam, legszívesebben már itt felbontottam volna őket, de otthon sokkal nyugodtabb körülmények között megtehetem ezt, így hát gyorsan hazafelé vettem az utat.”

– Na végre! Nézzünk meg néhányat közülük! – csillan fel Kati szeme.

– Nézd, ezek az első levelek! Válogass közülük!

– Hogy néz ki ez a boríték? Micsoda ákombákom betűk! – forgatja csodálkozva Kati az egyik primitív kézírással címzett, nem túl esztétikus borítékot.

– Ez semmi a tartalmához képest – nevet rá Márta.

– Ugye nem ő lett a nagy Ő?

– Nem, de úgy gondoltam, ezt nem szabad kidobni.

– Csak egy ilyen leveled volt?

– Nem, sok ilyet kaptam, de ezt hagytam meg mintának. Tömöríti mindazt, amit innen-onnan csipegetve össze lehetett

szedni. Azt írtam, hogy magas, intelligens férfit keresek, szabadidő tartalmas eltöltéséhez. Nézd meg, ő hogy értelmezte!

„Kedves hirdető

Én 38 éves, 170 cm magas, elvált férfi vagyok. Nem dohányzok, nem iszok, tanyán élek. Rendes, dolgos ember vagyok. Egy szorgalmas, állatokat is szerető nőt keresek, aki a háztartást is rendben tartaná. Olvastam a hirdetésed, és tectet, amit írtál magadról. Ha válaszolni akarsz, a címem:.....”

– Márta, ez lett volna a móka! Egész nap tehenek bőgése, disznók rőfögése. Hajkurásztad volna a tyúkokat, libákat. Szabadidő tartalmas eltöltése.

– Szegény ember! Cselédet, nem társat keresett. Nem tehet róla, hogy olyan, amilyen. Egyszerű emberek is vannak. Csak azt nem értem, miért nekem írt? Emlékszem, azért tartott olyan sokáig a szöveg megfogalmazása, mert tiszta képet akartam adni magamról és az elvárásaimról. Úgy gondoltam, hasonló értékeket várhatok el a partnereimtől, mint amikkel rendelkezem. De látni fogod, ez nem ilyen egyértelmű mindenki számára.

– És nem röhögted szét magad, amikor ezeket olvastad?

– Ha más kapta volna őket, biztos halálra röhögöm magam. De ezek az enyémekek voltak, így nevettem is, meg sírtam is egyszerre. Ilyeneknek keltek csak? Borzasztó!

– Ezt is valamiért meghagytad? Kívülről semmi extra.

– Vedd ki, és olvass csak bele!

– Hiszen ez egy fénymásolat!

– Bizony az. Ő nagyon kitartóan válaszolt. Szerintem tucatjával küldte a leveleit. A későbbiekben feladott hirdetéseimet sem hagyta ki.

– Lássuk az írást!

„Drága Hölgy!

Karcsi vagyok, 36/180/80 diplomás, jóképű, jó családból származó srác. Intelligens, izmos, sármos, szőke, kék szemű, jó modorú, jól szituált, olyan, amilyenre te vágysz. Ha eljössz a szegedi éjszakába szórakozni, hófehér nadrágban és ingben megtalálász. Legyél velem az éjszaka hercegnője, Édes Hölgy! Örölnék,

ha meglátogatnál a lakásomon vagy a munkahelyemen, és jobban megismernénk egymást.

Itt megtalálász: Pontos cím és név.....”

– Megkerested?

– Az ötödik levél után kacérkodtam a gondolattal, hogy megnézem, ki ez a kitartó őrült. Aztán mégsem tettem. Félttem, hogy valóban ott találom a megadott címen, és hogy valóban olyan दिलीयός, amilyennek a leveléből látszik.

– Itt egy másik levél! – mazsoláztatott Kati tovább. – Ez egy elég karakteres írás ezen a borítékon. Ki ő?

– Ő szintén minden hirdetésemre választott, de nemcsak ezért tettem el a levelét. Tekints bele, mit ír!

„Kedves Hölgy!

52/186/80 biokémikus végzettségű, fiatalos, sportos testalkatú masször vagyok Keresem azt az érzéki, csinos, intelligens nőt, akivel mindenben megértenénk egymást. Nem vagyok teljesen független, ezért kérek, csak napközben hívj!”

Gábor

– Ha most azt készülsz megkérdezni, volt-e másik, nem teljesen független jelentkező, azt kell mondjam, igen. Idősebb, fiatalabb vegyesen. Ő egyértelműen kékélő társat keresett, mégpedig jóval fiatalabbat, mint szegény megunt neje otthon. Többször tettem már fel magamnak a kérdést, vajon miért van az, hogy a férfiak úgy érzik, nekik legalább tíz évvel fiatalabb partner jár. És vajon miért hiszik, hogy egy fiatal nő jóval öregebb, lógó seggű, petyhüdt bőrű és pocakos férfit szeretne?

– Társadalmi beidegződés, férfi dominancia. Ez sajnos teljesen elfogadott felállás.

– Nekem akkor sem tetszik. Fordítva miért nem elfogadott? És ezt nevezik a nemek közötti egyenlőségnek! A vén krapek többször is írt, már az utolsó levelét fel sem bontottam, egyenesen ment a szemétkosárba. Nézd csak, Kati! Ezt olvasd el! Az első tizenkettőből öt választottam ki.

Péter

„Kedves »Csipkerózsika«!

Ha meguntad az elátkozott álmot, kérlek, értesíts, hogy hol találok a palotát, ahol életre kelthetem a hercegnőt, akivel együtt örülhetünk az élet szépségeinek.

45/180/80 diplomás üzletember: szép, okos, ír, olvas, beszél, kész főnyeremény.

Péter

U.i. Fehér lóból jelenleg kifogytam. Baj?”

– Szép kézírása van.

– Igen, és ez a bohókás stílus is tetszett.

– Benne van a naplóban?

– Természetesen. Elég hosszan olvashatsz róla. Itt kezdődik, nézd!

Kati láthatóan nagy érdeklődéssel kezdi olvasni újra a naplót.

„1999. 04. 02.

Sokáig hezitáltam, melyik férfit hívjam fel. Három olyan maradt, aki egyáltalán szóba jöhetett. Ezek közül döntöttem Péter mellett. Neki, ellentétben a többiekkel, van stílusa. Ki mint ír, úgy él. Ez az én saját bölcsességem. Lehet, hogy marhaság, de szerintem van benne valami. Soha nem hívtam még fel férfit, hogy randizzon velem, ezért kicsit izgultam. Tárcsáztam a számot, egyből kicsöngött. Most még le lehet tenni – gondoltam. Nem teszem le, valahogy el kell kezdeni.

– Igen, Shulter – szólal meg egy kellemes férfihang.

– Pétert keresem, Csipkerózsika vagyok.

– Örülök, hogy felhívtál, kíváncsi vagyok nagyon rád.

– Ha neked is jó, ma este találkozhatunk.

– Mondd, hol és mikor, és ott leszek.

És én mondtam. Hát ilyen könnyen ment a dolog. Megbeszéljük a találka helyét, idejét. Életem első társkereső találkája. Vajon milyen lehet Péter? A hangja kellemes, fiatalos, tele energiával.

Reméltem, a külseje is ilyen lesz. Régen nem randevúztam senki-
vel, fel voltam dobódva. Megfürödtem, fejet mostam, gondosan
megfésültem a hajamat, kirúzsoztam a számat a nemrég vásá-
rolt kedvenc rúzsommal. Ez a szín nagyon jól áll az arcomhoz.
Sokkal több időt töltöttem a tükör előtt, mint szoktam. A tükör
nem hazudik. Már eltűntek az előző korszak nyomai. Egy ideje
ismét kivirultam. Másodvirágzás, vagy valami hasonló, amit át-
élek. Mindegy, a lényeg, hogy megint jól nézek ki. Ennyi smink
elég is volt. A drágább parfümöt választottam erre az alkalomra.
Megadom a módját, ezen ne múljon a siker. Mostanában fekete
cuccokat hordok, nem tudom, miért, de ezt szeretem. Így hát
felvettem az új fekete nadrágomat, az elöl végig gombos, csip-
kebetétes, kicsit szexi blúzomat és a régebbi, de nagyon csinos,
rövid, barna bőrkabátomat. Jól néztem ki. Kicsit később értem
a parkolóba, mint ő, kerestem a fehér Opelt. Megtaláltam. Ki-
szálltam a Suzukiból, közben ő is kiszállt. A hangjából ítélve nem
egészen erre számítottam. Tétován léptem oda hozzá, már vissza
is fordultam volna, de úgy gondoltam, pofátlanság lenne.

– Szia, nagyon csinos vagy, örülök, hogy találkoztunk. Péter
vagyok. Valami baj van?

– Ne haragudj, a hangod alapján kicsit másra számítottam.

– Nem sértődök meg, ha most elmész, de nagyon örülnék, ha
legalább egy üdítőt meginnál velem. Utána is elmehetsz, ez nem
kötelez semmire.

Ránéztem, hezitáltam kicsit, aztán beleegyeztem. Elmentünk
a kiscukrászdába. Ő lovagiasan lesegítette a kabátomat, kihúzta
a széket, hogy leüljek. Feltűnően jó modorú, figyelmes. Rendel-
tünk, majd beszélgetni kezdtünk. A hangja, a módora, a beszéd-
stílusa nagyon kifinomult. Biológus és biokémikus diplomája
van. Dél-Afrikában volt tavaly kutatómunkát végezni. Jelenleg
német állampolgár. Itt, Magyarországon saját céget alapított, ide-
költözött és azt vezeti. A belső tartalom kiváló, a külcsínnel van-
nak gondok. Jobban szemügyre vettem. Feltűnően egyenes test-
tartású, szinte arisztokratikus, és határozott önbizalmat sugárzó.
Kerek fejű, kopaszodó, vörösés hajú. A szeme tiszta kék színű,
az orra és az ajka szép és szabályos. Szemüveget visel, ami kicsit

öregíti. A szakálla 2-3 milliméteresre van hagyva. Ez kifejezetten jól áll neki. Nagyon választékosan, igényesen öltözik. Ha az összképet nézzük, mégsem az a fajta férfi, aki után megfordulnak a nők. De minél többet beszél, annál inkább kezd érdekelni a személyisége. Nagy műveltségű, széles látókörű. Azt is elmondja, hogy három házassága volt, a harmadik már csak papíron működik, de a gyerekek miatt még nem vált el. Vár egy-két évet, míg nagyobbak lesznek. Ez a szituáció ismerős nekem, mert én is jártam hasonló cipőben. Ennek ellenére nem örülök neki. Azt javasolta, menjünk be Szegedre vacsorázni, szintén minden kötelezettség nélkül. Ő visszahoz vacsora után. Beleegyeztem.

A Botondba mentünk. Az autó ajtaját kinyitja és becsukja nekem. Ezt egyedül a Garay csinálta eddig.

Míg Szegedre érünk, legalább ötször megkérdezi, fázom-e, kérek-e valamit. Nagyon odafigyel rám, ami határozottan tetszik nekem. Emberi gyarlóság. Ki nem szereti, ha kinyalják a seggét? És mi tagadás, mostanában nem volt részem benne.

A vacsora finom volt, itt jó a konyha. Gyakran járhat ide, lát-szik, hogy ismerik őt. Észrevettem, hogy elég sok borralalót ad a pincérnek, de ez is szokásos dolognak tűnt. Mindenből a legjobbat rendelte. A bort évjárat szerint, a húsból a legkülönlegesebbet, mártásból pedig többfélét egyszerre. Habár én nem kértem volna, de ragaszkodott az előételhez, sőt még a desszerthez is. Nem fukar, tud élni, van ízlése. Úgy döntöttem, találkozom még vele.

1999. 04. 14.

Már harmadszor találkoztam Péterrel. Szinte számomra is hihetetlen. Nem tudom pontosan, mi fogott meg benne. Most moziban voltunk. Az előcsarnokban minden fellelhető édességet és italt megvásárolt volna, ha akarom. Nem győztem az ajánlatait visszautasítani. Végül pattogatott kukoricát és gyümölcslevet kértem. Egy James Bond filmet néztünk. Vetítés közben többször észrevettem, hogy nem a filmet, hanem engem néz. Néha közelebb húzódott, de mivel látta, hogy nem reagálok rá, vissza-

PodPress Könyvek

Szerelem

Polgár András hűje zsiráf

*Klicsu Anna Matthew vs. Patrick (avagy Shannon
döntésképtelensége férfiügyben)*

Kaland

Christian Crow A polip barlangjában

*Szabó Dániel A halál üdvözetét küldi - Cris Daniels utolsó
küldetése*

Politikai krimi

Gáti Vilmos Fedésben - Terroristák nyomában

Nyírfás Dezső A Zrt.

Pszichothriller

Avira Bloemfontein Megpecsételt sorsok

Történelmi regény

Bagi Mariann: Írországi álmok

Nyírfás Dezső: A Dédi öröksége

Elbeszélések

Finta Kata Sokáig integettünk

Kiss Péter János Hétköznapi ünneplőben

Bendász Péter A fogadás

Scharle-Breznay Márta Összefonódások

Mester Györgyi A LEGJAVÁBÓL - válogatott novellák

TUNISZ 21/12 Rock and Roll

Sci-fi/Fantasy

*Antal József - Szentesi Ágnes (szerk.) TERRA - Magyar
fantasztikus irodalmi antológia - I. évfolyam*

*Judy Michael Terv I-IV. kötet
Christine Fawkes Világok közt*

Manga

*Gróbb Tamás (szerk.) Dharma – Deviáns Hazai Amatőr Rajzoló
Manga Antológiája
Hrisztov Mirjana Angel Light*

Versek

*David Jou Az univerzum írásai - versek a tudományról (Dabi
István fordításában katalánból)*

Bodó Csiba Gizella '7 77 2007 Hetvenhét vers

Bartha Katalin Vágy-lombok

Fitó Ica, Matos Maja, Radva Juli Asszonyorsok

Tolnai Tamás Tanítsátok meg az embereket szeretni

Czank Georgina Ihlet meséi

Sóki Péter Fényben szomorkodni

Esszé

*dr. Mező Ferenc Legyenek-e ellenségeink a politikusok?
(Töredékek Jóh elfelejtett naplójából)*

Környezetvédelem

Meszlényi Attila A világvége illemtana (Túlélőkönyv)

*A PodPress Könyvek az Ad Librum Kft.
gondozásában jelennek meg.*

Megrendelés: (06-1)814-2590 vagy <http://shop.adlibrum.hu/>

Intézményeknek. Cégeknek. Egyesületeknek. Szerzőknek.

ADJA KI KÖNYVÉT!

Az Ad Librum PodPress szolgáltatása keretében mindazt kínálja, ami kéziratából professzionális könyvet hoz létre:

- könyvészet (ISBN beszerzés, vonalkód készítés, kötelempdányok kezelése, helyes címnegyed és bibliográfiai adatok);
- szöveggondozás (gépelési, nyelvtani, központosági, nyelvhelyességi, stiláris hibák javítása, egységesítés);
- tördelés (megfelelő oldal és tükör kialakítása, szövegekőzi helyes tipográfia, jegyzékek létrehozása, képek szkennelése);
- borítótervezés (beleértve a jogtisza illusztráció beszerzését, együttműködésben a szerzővel);
- digitális nyomtatás (Xerox színes és fekete gépeken többfajta méretben és kötéssel);
- marketing (külön weboldal minden szerzőnek, boltmarketing, letölthető részlet (mint ez a pdf fájl is), hírlevél, prospektus);
- terjesztés (a saját online könyvesboltunkban és könyvesboltláncokon keresztül).

A végeredmény olyan könyv, amely megfelel a kiadói és könyvterjesztői elvárásoknak.

KÖNYVEK KÍVÁNSÁGRA!

A kívánság szerinti digitális nyomtatás egyszerre csak kis sorozat finanszírozását igényli, a gyors utánnyomások révén pedig korlátlan ideig a könyvpiacon tarthatóvá válik a kötet.

További információ:

<http://podpress.hu/>

<http://adlibrum.hu/>

Ad Librum Kft. irodája

Porta Irodaház 5. em. 17. 1107 Budapest, Mázsa tér 2-6.

Tel: (06-1) 814-2590, (06-20) 510-1558. Email: info@adlibrum.hu

LEGYEN ÖN IS SZERZŐNK!